
HD WIDENER
HW LBQV 9

VALDA HYMNER

UR

THE CHURCH HYMNAL

ÖFVERSATTA FRÅN ENGELSKAN

AF

A. WILHELM SUNDELÖF

TRYCKT HOS THE EASTERN PRINTING COMPANY
Svenskt Tryckeri
BOSTON, MASSACHUSETTS
1914

FÖRORD.

Den välvilja, med hvilken en föregående öfversättning af några af de populäraste hymnerna i "The Church Hymnal" mottogs, har föranledt utgifvaren att låta trycka en andra upplaga, förstorad till format och innehåll.

Öfversättaren har varit angelägen om att så noggrant som möjligt följa originalet, ofta på poesiens bekostnad. De siffror, som stå inom parentes, utgöra motsvarande nummer i originalet.

REGISTER.

HYMNER.

1 För morgongudstjänst. (1)

NÄR vi ur sömnen vakna opp
med stärkta krafter, nyfödt hopp,
till honom vi i trygghet fly,
hvars nåd är hvarje morgon ny.

2 Ny nåd för hvarje dag som går
i bönens helga stund oss når,
ny hjälp i nöd, förlåten skuld,
nytt hopp från Gud, vår Fader huld.

3 Om på vår väg vår håg oss rör
till helga värf, Guds kärlek gör,
att för hvart offer, som vi ge,
han skänker ny välsignelse.

4 Vår vänskapskrets, vårt lif, vårt allt
får i dess ljus en ny gestalt,
Guds kärlek och vår egen bön
skall göra korsets börda skön.

5 Och hvardagslifvets små bestyr
ge oss för hvarje dag som flyr
uppå den plats, där Gud oss ställt,
en väg till Gud, ett arbetsfält.

6 Så må, o Gud, din kärleks arm
oss skydda under världens larm
och hjälpa oss för hvarje dag
att lefva efter ditt behag.

2 För aftongudstjänst. (6)

O ÅTERSKENET af vår Faders hulda drag,
så heligt, himmelskt, rent,
du Jesu Krist, hvars sanning och behag
med jorden sig förent!

2 I skymning solen sjunker, efter hand
hvar stjärna tänder sig.
Till Fadren, Sonen och den Helge And'
du jordens lofsång stig!

3 Du, Herre, värdig är till evig tid
en helig lofsångs ljud,
i dig vi lefva, dig vi glädjas vid.
Hell dig, du son af Gud!

3 (11)

SOL i mitt lif, o du frälsare kär,
det är ej natt, om du är mig när.
O må ej jordens moln hopa sig
och skymma bort dig, Herre, för mig.

2 När sömnens dagg faller sakta ner
och åt mitt öga sin hvila ger,
må då min själ i salig tröst
hvila i ro vid frälsarens bröst.

3 O, blif mig när under dagens lopp!
Du är mitt lif och mitt enda hopp,
o, blif mig när, då natt går in,
låt mig i döden förblifva din!

4 Om ett ditt barn har vilse gått,
din ömma röst har emotstått,
Herre, begynn ditt verk på nytt,
tills i nytt lif dess synd sig förbytt!

5 Hela de sjuka, de arma stöd,
skänk dem i nåd af ditt öfverflöd,
gif dem, som sörja, din ljufva ro,
barndomens slummer och barnatro!

6 Och när vi vakna, så skänk oss då,
när ut till lifvets besvär vi gå,
din frid, till dess i din kärleks höjd
du ta'r oss upp till din himmels fröjd!

4 (12)

SE, aftonen är inne, Herre kär,
och mörkrets skuggor tätna, blif mig när!
När annan hjälp och tröst ej finns, du är
de armas värn, o Herre, blif mig när!

2 Snart lifvets korta dag har nått sitt slut,
och jordens alla fröjder slockna ut,
och allting döden i sitt sköte bär,
du blifver den du var, o blif mig när!

3 För hvarje dag behöfver jag din tröst.
När frestarns stämma hviskar i mitt bröst,
då du mitt enda stöd och ledning är,
i storm och solsken, Herre, blif mig när!

4 Jag fruktar intet, då med mig du går,
ej smärtans bittra ve, ej sorgens tår,
ej själfva döden: den blott vägen är
till segerns krona. Herre, blif mig när!

5 Låt korset blifva här min sista syn,
lys genom mörkret, peka upp mot skyn,
ty solen skingrar jordens skuggor där.
I lif och död, o Herre, blif mig när!

5 (13)

STILLA ljuset ifrån skyn
bleknar sakta för min syn,
fri från möda och besvär
dig jag söker, Herre kär.

2 Du hvars öga allting ser
på vår lefnads dunkla stråt,
se till mig i mildhet ner,
all min myckna synd förlåt!

3 Snart skall dagen sänka sig
och för evigt lämna mig.
Tag då mig från synd och sorg
upp till himlens ljusa borg!

4 Du som syndfri själf dock vet
all vår svaghet och vår skuld,
från din tron af evighet
se i nåd, o Jesu huld!

6 (16)

NU aftonen är inne,
jag tackar, Herre, dig
och beder, att i mörkret
du må beskydda mig.
O Jesu, du mig nära var,
tag mig i natt i ditt försvar!

2 Nu flykta glädjens timmar,
mitt hjärta höjer sig
i bön, att syndens mörker
ej må omhvärfva mig.
O Jesu, gör du natten klar,
tag mig i natt i ditt försvar!

3 Nu dagens strid är lyktad,
jag höja vill min röst
och bedja, att du skyddar
från fruktans kval mitt bröst.
O Jesu, du mig nära var,
tag mig i natt i ditt försvar!

4 Upplys min syn, o Herre,
att jag ej somna må
och frestaren, som vakar,
i jubel ropa må:
" Hans ljus ej mörkret skingra kan,
hans hjälp dem ej i nöden fann."

5 Var du, o Gud, min styrka,
ty du, blott du, förstår,
hur många faror lura
på vägen, där jag går.
Du mänskors vän, o hör min röst,
var du mitt värn, var du min tröst!

7 (20)

LÅT kärlekslågan stiga opp
från hjärtats altarrund!
Hjälp oss att offra åt dig, Gud,
i denna aftonstund!

2 Minuter af mångfaldig nåd
ha bildat denna dag,
kort är minuten, dock mer snar
och rik din kärleks lag.

3 Hvar nytänd fröjd, ny tid, ny nåd,
är värd en nystämd sång.
Med värdigt lof skall ock vår själ
få prisa dig en gång.

8 (23)

SE dagen sänker sig,
och aftonen är när,
men du, o Gud, ej döljer dig,
som ljusets källa är.

2 Omkring din allmaktstron,
dit mörkret icke når,
från änglars kör en samfäld ton
af evig lofsång går.

3 För svag vår lofsång är
och tystnar alltför snart,
men änglasången ljuder där
så evigt fullt och klart.

4 Och dock, o Herre, när
du i vårt hjärta bor,
vi kunna blanda äfven här
vår röst i änglars kor.

5 Din frid oss alla gif,
blif du vår tankes hamn,
och gör utaf vårt hela lif
en lofsång till ditt namn!

6 Snart evighetens dag
skall uppgå för vår syn,
då människors och änglars sång
förenas ofvan skyn.

9 Herrens dag. (24)

O DAG af ro och glädje,
du sköna sabbatsdag,
med dina ljusa stunder
du lindrar sorgens slag,

när hög och låg lofsjunga
med samfäldt böneljud
dig helig, helig, helig,
treenighetens Gud.

2 Du helgades till hvila
en gång af ljusets far.
När Herren steg ur grafven,
det sabbatsmorgon var.
På dig vår segerfurste
sin ande sänkte ner,
och trefaldt heligt skimmer
i världens natt du ger.

3 Du är en hamn, som skyddar
för stormens vilda brus,
en lustgård öfversållad
af paradisets ljus.
Du är den friska källan
i lifvets ökensand,
från dig som ifrån Pisgah
vi skåda löftets land.

4 I dag bland trötta skaror
du himmelsk manna strör,
till helga sammankomster
du folkens hjärtan rör,
där evangelium lyser
med glans så underbar,
och lifvets vatten flödar
från källan frisk och klar.

5 Ny nåd alltjämt du skänker,
du dag af stilla ro,
tills sist vi nå de gårdar,
där frälsta andar bo.
O Fader, Son och Ande,
treenighetens Gud,
dig lofvar här din kyrka,
din återlösta brud.

10

(25)

VAR hälsad, helga hvilodag,
som löser mödans band!
Var hälsad, dag, som bringar ljus
från glädjens land!

2 En helig stillhet andas frid
utöfver nejden all
och lyfter själen, Gud, till dig
från stormars svall.

3 Hvadhälst jag tänker, säger, gör
en helig prägel bär
af dig på denna sabbatsdag,
ty din den är.

4 Tag mot, o Gud, mitt tack och lof,
att du har gifvit mig
en försmak af den sabbatsro
jag får hos dig.

11

(27)

VÄLKOMMEN, dag af ro,
då Gud ur grafven gick,
välkommen till mitt hjärtas bo
och till min tjusta blick!

2 Själf kommer han i dag,
vår konung till sin hjord,
här se vi Herrens milda drag
och sjunga lofvets ord.

3 En dag af bön och lof
i Herrens helga hus
är skönare än tusen da'r
af nöjets falska rus.

4 Här ville gerna jag
i dessa gårdar bo
och vänta på en bättre dag
af evig sabbatsro.

12 (31)

O DU Guds dag så lugn, så klar,
du första dag så skön,
den tröttes ro, den godes fröjd,
du dag för lof och bön!

2 Min frälsare dig klarhet gaf,
när han ur grafven gick,
och framför alla andra da'r
du himmelsk ljufhet fick.

3 De skärfvar, som vi samla in,
en frukt af sådden var,
och kärleken till Herrens dag
välsignar veckans da'r.

4 I dag jag måste dyrka Gud,
ty dagen, Gud, är din.
Hjälp mig att i din fruktan jag
må göra den till min.

13 (32)

HERRE, igen, förr'n solen sänker sig,
höja vi ett gemensamt lof till dig.
Vid slutad gudstjänst inför dig vi stå
för att af dig ett fridens budskap få.

2 I denna natt, o Gud, din frid oss gif,
till ljus förvandla mörkret i vårt lif,
från allsköns fara i ditt hägn oss tag,
ty inför dig är själfva natten dag.

3 Gif oss din frid, när vi mot hemmet gå,
under ditt skydd vi trygga målet nå,
styr du vår tunga, våra hjärtan led,
att rätt dig dyrka oss i nåd bered!

4 Gif oss din frid i all vår lefnadstid,
tröst uti sorgen, kraft i lifvets strid,
och när din röst oss kallar, låt oss då
frid i din himmel efter striden få!

14 (33)

O FADER, må det ord vi hört
oss närmare din himmel fört,
o måtte säden växa opp
till skördar utaf tro och hopp!

2 Vi tacka dig för all din nåd,
som lärt oss känna dina råd.
Gif, Gud, att vi din himmel må
en gång vid slutadt dagsverk nå!

KYRKOÅRET.

15 (37)

Advent.

O GUD, hvad ser och hör jag väl!
All världens slut är nära,
och han, som dömer hvarje själ,
han kommer, klädd i ära.
Trumpeten ljuder, grafvarne
tillbaka sina döda ge.
Var redo till hans möte!

2 Först de, som dött i Kristi tro,
stå upp till Herrens möte,
i evig glädje, evig ro
de slutas till hans sköte,
ej fruktan deras sällhet stör,
hans närhet dem lycksaliggör,
som vänta på hans möte.

3 Men syndens träl af fruktan tärd
för vredens låga bäfvar,
för sen är nu den ångerns gärd,
som från hans läppar sväfvar,
ty ångerns dag ej mer går opp,
och utan frälsning, utan hopp
han uppstår till hans möte.

4 Min ande flyr, o Gud, till dig,
du mig din nåd förklarar,
då du dig själf till tröst för mig
i Kristo uppenbarar.
Vid korsets fot jag möta skall
med himmelskt lugn all världens fall
och bida glad hans möte.

16

(39)

SE, på himlens skyar kommer
han, som dog för syndare.
Tusen sinom tusen helgon
följa världens frälsare.
Halleluja,
Kristus, Herren, kommer snart.

2 Hvarje öga snart skall skåda
honom i hans majestät.
De, som honom grymt förrådde,

fastän han dem ömt förlät,
med förfäran
skola se hans härlighet.

3 Hvarje ö och sjö och klyfta,
jord och himmel skall förgås.
De som hata honom skola
af basunens stämma nås.
Domen kommer,
domens timme kommen är.

4 Återlösningen är vunnen,
evighetens hvila skön
väntar den, som kämpat trofast
under smälek för sin lön.
Halleluja,
se Guds dag, som bryter in.

5 Amen, amen! I tillbedjan
jordens släkte till dig flyr,
din är äran, härligheten,
ditt är riket, allt du styr.
Kom, o Herre,
halleluja, o kom snart!

17 (41)

LYSS! En mäktig stämma ljuder,
säger: "Kristus kommen är,
mörkrets gärningar bortläggen,
o I barn af ljusets sfär!"

2 Låt din själ, af stoftet bunden,
väckas af dess varningsord,
Kristi sol fördrifver sömnen,
skiner på vår mörka jord.

3 Se, Guds lamm så länge väntadt
kommer ned med himmelsk nåd,
låt oss skynda att med tårar
alla söka frälsningsråd.

4 Må, när han från maktens skyar
slår med bäfvan all vår jord,
han oss skydda och hugsvala
med sin nåds och kärleks ord.

18 (43)

O FRÖJDENS, Herrens trogna!
Må lampan brinna klart,
ty aftonen är inne,
och natten kommer snart.
Se, eder brudgum nalkas,
snart är han eder när.
Upp, bedjen, vaken, striden,
vid midnatt är han här.

2 Sen till, att edra lampor
stå brinnande i tid.
Nu nalkas er förlossning
från synd och sorg och strid.
Se, väktarne på bergen
hans ankomst båda snart.
Gån honom gladt till mötes
med jubel högt och klart.

3 O, helga, visa jungfrur,
nu höjen eder sång,
tills edra röster blandas
med änglars kör en gång!
Er väntar bröllopsfesten,
och dörren öppen är.
Upp, härligheten vinkar,
och brudgummen är när!

4 Vårt hopp och vår förväntan,
o Jesu, var oss när!
Lys, sol så efterlängtad,
på jordens mörka sfär.
Vårt hjärta, våra händer
i längtan sträcka sig
att se din frälsnings under
och evigt finna dig.

19 (45)

O KOM, o kom, Emanuel,
befria du ditt Israel,
som väntar i sin landsflykt här,
att du skall komma, Herre kär!
Var tröst, var tröst, Emanuel
skall komma till dig, Israel!

2 O gör, du Jesse spira, fri
din hjord från Satans tyranni,
från mörkrets fasor räddning gif,
och skänk oss uti döden lif!
Var tröst, var tröst, Emanuel
skall komma till dig, Israel!

3 O kom, du lifsens källa, ned
och för din ankomst oss bered,
sprid öfver nattens skuggor ljus
och glädje uti dödens hus!
Var tröst, var tröst, Emanuel
skall komma till dig, Israel!

4 O kom, du Davids ättling, kom
och öppna himlens helgedom,
gör lugn och trygg vår väg till dig
och tillstäng mörkrets breda stig!
Var tröst, var tröst, Emanuel
skall komma till dig, Israel!

5 O kom, o kom, du maktens Gud,
du, som oss gaf de helga bud
de dina till en efterföljd
i härlighetens molnsky höljd!
Var tröst, var tröst, Emanuel
skall komma till dig, Israel!

20 (46)

MORGONRODNANS ljus det klara
stiger öfver bergens krön,
upp min själ, låt sömnen fara,
upp till vaksamhet och bön,
det är Herrens
härlighet, som flammar skön.

2 O, hur länge har mitt hjärta
sökt i tröttad oro dig,
tungt är lifvet, fullt af smärta,
utan dig hur mörk min stig!
O, min Herre,
kommer du ej snart till mig?

3 Min förlossning snart är inne,
snart sig mörkret skingrat har,
gif mig du ett ödmjukt sinne
lär mig vaka, tills jag far,
o min Herre,
till det land du lofvat har.

4 Må jag trones lampa vakta,
att jag hör och följer dig,
på din ankomst noga akta,
som mig öppnar hemmets stig,
kom, o Jesu,
kom som du har lofvat mig!

21 Jul. (49)

O KOMMEN, I trogna, med glädje och jubel,
o kommen, o kommen till Betlehem,
kommen och skåden änglarnes konung!
O kommen och tillbedjen,
o kommen och tillbedjen,
o kommen och tillbedjen Herren Krist!

2 Guds egen afbild, ljusets helga källa,
se, af en jungfru blef Kristus född,
sann Gud, som födts, men likväl icke skapats.
O kommen och tillbedjen,
o kommen och tillbedjen,
o kommen och tillbedjen Herren Krist!

3 Sjungen, I änglar, sjungen glädjesånger,
sjungen, I himlarnes sköna barn:
Gud vare ära, frid i mänskohjärtan!
O kommen och tillbedjen,
o kommen och tillbedjen,
o kommen och tillbedjen Herren Krist!

4 Herre, vi hälsa dig, som födts på jorden,
Jesu, all ära vi gifva dig!
Ordet blef kött och bodde midt ibland oss.
O kommen och tillbedjen,
o kommen och tillbedjen,
o kommen och tillbedjen Herren Krist!

22 (51)

LYSS till änglasångens ljud:
Ära, ära, vare Gud,
frid på jorden, kärlek mild,
Gud ej längre från oss skild.

2 Höjen alla folk med fröjd
jubel upp mot himlens höjd,
sjungen nu med änglars här:
född i dag oss Herren är.

3 Han som himlars hyllning får
och hvars rike evigt står,
när hans tid fullbordad är,
af en jungfru födes här.

4 Gud i mänsklig form vi se,
hell dig, Gud och frälsare,
uppslå ibland oss ditt tjäll,
Jesus, vår Emanuel.

5 Himlens härlighet och glans
gaf han upp, och lifvet vanns
åt hvar själ på denna jord,
som pånyttfödd tror hans ord.

6 Balsam för hvart hjärtas sår,
ljus och lif till alla når.
Hell, rättfärdighetens Gud,
hell dig, fridens sändebud!

23 (55)

I NATTENS stilla, djupa frid
en himmelsk lofsång hörs,
som öfver allt Judeens land
och vida slätter förs.

2 I skön förklaring sväfvar fram
från skyn en änglakör,
och luften deras harpors ljud
till jordens dälder för.

3 Och Palestinas kullar gladt
sitt glada gensvar ge
och hälsa från sin helga höjd
all världens frälsare.

4 På Galileens blåa haf
ett heligt lugn sig bre'r
och Sarons palmer böja sig
i stum tillbedjan ner.

5 Hör sången: " Åra vare Gud,"
så lyder änglars bud,
" och frid på jord, till mänskorna
ett godt behag från Gud."

6 Jerusalem! Dig kläd i ljus
och möt din frälsnings hopp!
Den första julens sköna dag
i Betlehem går opp.

24 (57)

SJUNGEN, sjungen, dagen gryr,
oss är född en son så dyr,
oss är födt ett barn i dag,
så är fadrens välbehag.
Sjungen, sjungen, dagen gryr,
oss är född en son så dyr.

2 Gud af Gud och ljus af ljus,
evig nåd från fadrens hus
jorden till en himmel gör,
Gud och mänska sammanför.
Sjungen, sjungen, dagen gryr,
oss är född en son så dyr.

3 Gud med oss, så är hans namn,
och han öppnar oss sin famn,
han till Adams fallna släkt
nådens rika gåfva räckt.
Sjungen, sjungen, dagen gryr,
oss är född en son så dyr.

4 Gud kom ned, att mänskan må
till hans tron i höjden nå,
Kristus mänska blef, att vi
i hans namn Guds barn må bli.
Sjungen, sjungen, dagen gryr,
oss är född en son så dyr.

5 Skapa i oss, Gud, nytt lif,
oss din helga anda gif,
att hvar själ må känna sig,
ett med Fadren och med dig!
Sjungen, sjungen, dagen gryr,
oss är född en son så dyr.

25 (59)

I MIDNATTSTIMMEN ljuda klart
den gamla sångens ord,
som sjöngs till gyllne harpors klang
af änglar på vår jord
om frid på jord bland mänskors barn
och välbehag från Gud.
I tystnad lyssnade en värld
till änglasångens ljud.

2 Se, änglar sväfva än i dag
på hvita vingar ned,
och himmelskt dallrar sångens ton
på tröttsam allfarsled,

på dyster stig, till sorgsna bröst
de bära fram sitt bud,
och öfver världens babelslarm
hörs änglasångens ljud.

3 O, I, som böjts till jorden ner
af lifvets tunga kval
och gån med tunga steg er väg
i vedermödans dal!
Sen upp, ty glädjens timma gryr
så snabbt som vingen rörs,
o, hvilen er på tröttsam stig,
när änglasången hörs.

4 Ty se, de dagar stunda snart,
som en gång förutsagts,
då år, som ligga framför oss,
en gång tillryggalagts,
då jord som himmel hylla skall
sin konung och sin Gud
och hela världen genljud ge
af änglasångens ljud.

26

(60)

ÄNGLAR! ned till jordens dalar
bären budskap ofvanfrån
om att Gud från himlens salar
sändt till oss sin ende son
och tillbedjen
Kristus, som är född i dag!

2 Herdar, som på fältet vakten
eder hjord i fridfull natt,
på den stjärna stilla akten,
som Gud öfver krubban satt,
och tillbedjen
Kristus, som är född i dag!

3 Vise män, er visdom lämnen
vid den underbara syn!
Se, till högre glädjeämnen
leder stjärnan uti skyn.
O tillbedjen
Kristus, som är född i dag!

4 Helgon, som vid altarrunden
under vaksamhet och bön
vänten tåligt på den stunden,
då er trohet får sin lön!
O tillbedjen
Kristus, som är född i dag.

27 Epifanias. (66)

BÄSTA och skönsta af morgonens söner!
Ljus sprid i mörkret och hjälp oss beskär!
Stjärna i öster, som himmelen kröner!
Led oss till krubban, till frälsaren där!

2 Daggen på krubban så glittrande glänser,
fattig han hvilar på bädden af strå,
han, hvilkens makt ej vet af några gränser,
änglar för honom tillbedjande stå.

3 Fordrar af oss det gudomliga krafvet
kryddor från Edom att gälda vår skuld,
bergens juveler och pärlor ur hafvet,
skogarnes myrrha och grufvornas guld?

4 Fåfängt är offret af dyrbara håfvor,
om vi hans ynnest begära som lön.
Högre än dyrbara jordiska gåfvor
skattar han ödmjuka syndares bön.

5 Bästa och skönsta af morgonens söner,
ljus sprid i mörkret och hjälp oss beskär!
Stjärna i öster, som himmelen kröner,
led oss till krubban, till frälsaren där!

28

(72)

EJ blott din allmakt, Gud,
och undren på vår jord,
nej, om din ära vittnar ock
ditt underbara ord.

2 Från härlighetens land,
ditt hem af evighet,
att så din sannings helga säd
du kom till jorden ned.

3 Från släkt till släkt du än,
o Herre, var och är
den såningsman, som osedd sår
din säd, att frukt den bär.

4 Du komma skall igen
och himlen öppen stå
att samla in den rika skörd,
som du skall skörda då.

5 Se till ditt såningsfält,
du väktare så god,
besjäla du ditt rikes barn
med vaksamhet och mod!

6 Må uppå domens dag,
när agnar brännas opp,
vi säkert bergas och hos dig
fullbordadt se vårt lopp.

29 Septuagesima. (75)

O DU, som hjärtan styr,
vi din försäkran fått,
att du välsigna vill din hjord
med helighetens lott.

2 Här i ett ljuft förbund
bo kärlek, tro och hopp,
där kärleken oss följer blott
från tidens korta lopp.

3 Här så vi tåresäd
bland mödor och besvär,
men våra kärfvar bringa vi
i salig glädje där.

4 O gif oss, herre Gud,
att frukten blifver skön,
snart skall ifrån din domartron
hvart hjärta få sin lön.

30 Fastan. (78)

O HERRE, som i fastan led
på ödslig ökenstig,
i syndaånger oss bered
att draga närmre dig!

2 Som du mot Satans ränker stred
och seger slutligt vann,
o gjut i oss den styrka ned,
som du i striden fann!

3 Som du bar hunger, kval och törst,
så lär oss, Herre kär,
att döda köttet, sist och först
ditt ord anamma här.

4 Och under dessa botens dar
i helig fastlagstid
i lif och död, o Herre, var
oss när i all vår tid!

5 Var när oss, att när själen når
sin sista stund af kval,
en evig påsk han njuta får
i himlens fröjdesal.

31 (80)

EN stund vår ande stillar sig
att ut i öknen följa dig,
en stund oss ensamheten lär
att hålla fasta med dig där.

2 Din frestelse oss styrka ger
att bryta Satans snaror ner
och känna djupt, att människan
ej blott af bröd här lefva kan.

3 O du, som frestats liksom vi,
du vet vår svaghet, o förbli
vår hjälpare i världens kif,
vårt sanna och vårt inre lif!

4 Och må vi bedja som du bjöd:
Gif oss för hvarje dag vårt bröd,
må vi, o Kriste, näring få
af ordets helga manna då.

32

(83)

PÅ syndens väg från dig jag gått,
jag vänder åter, Gud, till dig,
din hand i tuktan har mig nått,
till dig min längtan sträcker sig.
En medlare hos Gud jag har,
som är min vän och mitt försvar.

2 O Jesu, du som älskar mig,
hvars nåd är större än min skuld,
jag söker åter, Herre, dig,
räck mig din hand och var mig huld.
O stilla du mitt hjärtas gråt,
i kärlek all min synd förlåt!

3 Min ande, fallen, syndafull,
du kraft och hälsa återger,
o för din nåds och sannings skull
bjud mig att icke synda mer!
Min själs ruiner återställ,
och gör dem till ett bönens tjäll.

33

(85)

O JESUS, världens frälsare,
min klippa och min borg,
till dig jag, arme syndare,
vill fly från nöd och sorg!

2 Förlåt mig all min syndaskuld,
fräls mig från farors hot,
hjälp, jag förgås, o Jesu huld,
o tag mig arme mot!

3 I dina armar trygg jag är
för stormens vilda dön,
ty ingen fara lurar där,
och döden själf blir skön.

4 Och när inför din härlighet
en gång du kallar mig,
så blir all min rättfärdighet
att gömma mig i dig.

34 (89)

HERRE, när i bön till dig
våra hjärtan böja sig,
när vår blick med ångerns tår
upp mot ljusets himmel går,
o, vid allt ditt kval och ve,
som du led, o frälsare,
böj dig från din himmel ner,
hör den bön vårt hjärta ber!

2 Vid din egen barndoms år,
vid din brist, din smärtas tår,
vid de dagar, då du led
på den vilda öknens hed,
vid den stund i nattlig trakt,
då du kände frestarns makt,
vänd till oss ditt öga ner,
hör den bön vårt hjärta ber.

3 Vid din helga tåreflod,
när vid vännens graf du stod,
vid de tårar, som du göt,
när dig Salems folk försköt,

vid den sorg, som grep din håg,
när förrädarns hand du såg,
från din himmel böj dig ner,
hör den bön vårt hjärta ber!

4 Vid den börda, som du bar,
vid din bön förutan svar,
vid ditt kors, din törnekrans,
hatets låga, spjutets glans,
vid det mörker, som sig spred
öfver korsets kulle ned,
när för dig vi falla ner,
hör den bön vårt hjärta ber!

5 Vid din dödssuck, kvalbemängd,
vid din graf, af stenen stängd,
vid den djupa, mörka klyft,
hvarur Gud dig åter lyft,
du som väckt ur dödens band
sitter på Guds högra hand,
böj dig till vår klagan ner,
hör den bön vårt hjärta ber!

35 (92)

O DU, som världens synder bar,
vid denna helga tid,
de armas frälsning och försvar
och hjälp i lifvets strid!

2 Vår tanke aldrig fattar här
det kors du tåligt bar,
o du Guds lamm, hvars kärlek är
vårt hopp och vårt försvar.

3 Din fot har trampat smärtans stig,
din hand oss segern vann.
Hvad kunna vi väl gifva dig,
som dig belöna kan?

4 Gud, heliga treenighet!
All ära vare din!.
Led, Herre, i din härlighet
din trogna skara in!

36 (93)

GÅ blott till Getsemane,
när dig frestarns stämma rör,
skåda där din frälsare,
och hans sorgsna suckan hör!
Se hans kärleks bittra lön,
lär att bedja Jesu bön!

2 Följ till hatets domarsal
lifvets furste sedan åt!
O hvad sorg, hvad tunga kval,
o hvad själens bittra gråt!
Lär att bära ve och skam,
som han bar på korsets stam!

3 Gå till Golgata och höj
andaktsfullt din lofsång där,
inför tidens under dröj,
offret nu fullbordadt är.
"Allt fullkomnadt." Ropet hör!
Lär att dö som Jesus dör!

37

(95)

O HERRE Jesu, när vi stå
och skåda korsets helga bild,
må världen och vårt eget jag
bli helt ifrån vår tanke skild.

2 När vi din stungna sida se,
den törnestig du trampat har,
gif, att vi hata må vår synd,
hvars börda du så tåligt bar.

3 Du helige, som på ditt kors
med utsträckt famn i smärta dör,
omfamnar i din kärleks höjd
en syndfull värld därnedanför.

4 Gif oss en tro, som aldrig dör;
det högre lifvets sköna hopp,
och i din underbara död
drag oss och alla till dig opp!

38

(101)

NÄR jag på korsets under ser,
det kors, där ärans konung dog,
mitt hjärtas stolthet brytes ner,
och jordens fröjd blir mig ej nog.

2 Förbjude Gud, att mitt beröm
blir annat än det kors han bar,
fåfänglighetens falska dröm
i Jesu blod jag offrat har.

3 Se från hans hufvud, hand och fot
det strömmar sorg och kärlek ned,
förenta i den törnekrans,
som hatet för hans hjässa vred.

4 Och vore hela världen min,
som offer räckte den ej till.
En kärlek, Jesu, stor som din
mitt hela väsen kräfva vill.

39

(113)

KRISTUS lefver! Kristus lefver!
Han ur grafven stiger opp.
Kristus lefver! Kristus lefver!
Jublen nu med nyfödt hopp!
För vår skull han mandom tog,
och vår synd han bar.
Fast på korsets stam han dog,
dock Guds son han var.
Kristus lefver! Kristus lefver!
Han ur grafven stiger opp.
Kristus lefver! Kristus lefver!
Jublen nu med nyfödt hopp!

2 Dödens fjättrar sönderfalla,
och i himmel och på jord
fröjd och undran fyller alla,
lif och kärlek är hans ord.
Faren upp till himmelen
till all världens Gud,
kommer han en gång igen
till sin köpta brud.
Kristus lefver! Kristus lefver!
Han ur grafven stiger opp.
Kristus lefver! Kristus lefver!
Jublen nu med nyfödt hopp!

3 Änglaskaror ifrån höjden
segerfursten hyllning ge,
himlen fylls af jubelfröjden
öfver undret, som de se.

Kristus lefver! Gläd dig, jord!
Glimma stjärnehär!
Sjung, o värld, det glada ord:
Han din spira bär.
Kristus lefver! Kristus lefver!
Han ur grafven stiger opp.
Kristus lefver! Kristus lefver!
Jublen nu med nyfödt hopp!

40

(115)

NU Herren är uppstånden.
Jord, sprid det glada bud
om glädjens påsk, som skänkts oss
af evighetens Gud!
Från död till lif odödligt,
till himmel ifrån jord
har Kristus fört oss öfver
med segersångens ord.

2 Må våra hjärtan renas,
att vi mer klart må se
vår Herre uti ljuset
af hans uppståndelse
och lyssna till hans stämma,
som ljuder lugn och klar,
den stämman, som till jorden
en segerns hälsning bar.

3 Må himmelen och jorden
i jubel brista ut,
och hela världen sjunga
sitt lof till tidens slut.
Sig blande alla röster ,
hvarhälst ett lif sig rör,
ty Herren är uppstånden,
vår glädje aldrig dör.

41

(117)

HAN har grafvens fängsel brutit.
Kungör för all världens rund:
fångenskapens tid förflutit,
kommen är nu glädjens stund,
Dödens välde krossadt är,
segerkronan Kristus bär.

2 Kommen, I af sorgen tryckta,
mån I fröjdas blott och le.
Fastlagstidens skuggor flykta,
slut det är med kval och ve.
Smärtans kors ej mer han bär,
syndens kval ej mer förtär.

3 Kommen, höjen edra röster
till en helig segersång,
intet dystert moln i öster
hindrar i dess säkra gång
morgonljusets sköna sol,
påskens härliga symbol.

4 Han har grafvens fängsel brutit,
han har öppnat grafvens dörr,
syndens mörka tid förflutit,
helgelse som aldrig förr
och en påsksol mera klar
för vårt öga uppgått har.

42

(125)

LYSS, hör tusen röster skalla
vida öfver land och haf,
vittnande i fröjd för alla:
Jesus uppstått ur sin graf.

2 Jesus lefver, han skall kräfva
såsom lön sin dyra brud,
änglar omkring segrarn sväfva,
hyllande sin Herre Gud.

3 Efter sina hårda strider
ta'r han segerlönen mot,
icke mer för oss han lider,
änglar ligga för hans fot.

4 Alla himlens härar böja
gladt sin vilja för hans bud,
dag och natt de ropet höja:
" Helig, helig, helig Gud."

Allhelgonadag.

43 (176)

FÖR alla helgon, som från mödan gått
och som i tro som dina vittnen stått,
ditt namn, o Jesu, vare prisadt blott.
Halleluja.

2 Du deras klippa, deras starkhet var,
du gaf i striden ledning och försvar,
du var i mörkret ljusets låga klar.
Halleluja.

3 O, må din skara stark och trogen stå,
kämpa likt helgonen sin strid och så
till sist med dessa segerns krona få.
Halleluja.

4 O, helga samfund, himmelskt ljufva band,
vi stå i striden, du nått segerns land,
dock ett vi äro, ledda af din hand.
Halleluja.

5 Och när vår strid är hård och kampen lång,
ljuder emot oss fjärran jubelsång,
mod fyller själ och hjärta än en gång.
Halleluja.

6 I väster skimrar aftonsolens glöd,
snart för de trogna kommer salig död,
ljuflig är hvilan efter storm och nöd.
Halleluja.

7 En mera härlig dag går upp. Gif akt!
Helgonen uppstå i sin sköna prakt,
ärones konung drager fram med makt.
Halleluja.

8 Från jordens gränser, längst från fjärran strand
tallösa släkten ifrån alla land
lofsjunga Fader, Son och Helig And!
Halleluja.

44 (177)

O HELGONS konung, din skall äran vara
för skyn af vittnen för vårt öga skymd,
hvars namn med glans som himlens stjärnor klara
oss vägen lysa till din himmels rymd.

2 Och för de återlösta vi dig lofva,
du som är källan till all helighet,
du som hos dig förvara vill den gåfva,
hvars värde, doldt för världen, du blott vet.

3 Din arm dem uppehöll i bittra strider
mot kött och värld och hela mörkrets här,
din hand har öppnat för eoners tider
de riken, där blott frid och glädje är.

4 Hvitmantlad skara utaf tronens äldsta
de gyllne kronor kasta för din fot,
i eviga palats de krönta frälsta
med palm och harpor taga dig emot.

5 Om ock uti din tjänst vi ovist somna
liksom de tio jungfrur mången gång,
må du med dina helgon oss fullkomna
och våra lampor brinna natten lång.

45

(180)

HVILKA äro dessa, som
uti hvit och härlig skrud
natt och dag vid Herrens tron
höja segersångens ljud:
"Lammet värdigt är att få
ära, härlighet och makt,
vishet, rikedom och allt
hvarje stund sig underlagdt."

2 Dessa äro de, som gått
genom bål och kval i hamn,
nu inför Guds tron de stå,
skyddade i Jesu namn.
Klädda uti snöhvit skrud
och med segerpalm i hand
genom återlösarns makt
gå de in i segerns land.

3 Hunger, törst och sjukdom ej
deras frälsta själar stör,
Lammet vid sin gyllne tron
dem till lifvets källa för.
Deras sorg i glädje byts,
fruktan deras bröst ej når,
och från deras ögon Gud
torkar hvarje smärtans tår.

46 (181)

FÖR dina helgon, Gud,
som vandrat ljusets stig
och vördat dina helga bud,
vi ödmjukt tacka dig.

2 För helgonskaran skön,
som villigt offrat sig,
som såg i dig sin kärleks lön,
vi tacksamt lofva dig.

3 Att nå de sällas land
du oss beredda gör,
i enhetens och fridens band
oss alla sammanför!

4 Vår bön, o frälsare,
skall ödmjukt höja sig:
att följa dem i helgelse,
som left och dött för dig.

47 För fastdagar. (185)

O SKÖRDENS herre, hör
de dinas rop och bön,
och när vår tro till dig oss för,
med hjälp oss du bekrön!

2 Till dig, som allting ser,
i ödmjukhet vi gå,
det fält är stort, som du oss ger,
arbetarena få .

3 Ibland din stora hjord
sänd flera sändebud
och låt dem tala kraftens ord
i arbete för Gud!

4 Ditt namn de sprida må
och fylla sin mission:
att med din kärleks budskap gå
till koja och till tron.

48 (186)

I HERRENS sändebud,
på hvarje tid och ort,
o, lyssnen till hans stämmas ljud
och vakten vid hans port!

2 Må edra lampors ljus
få lysa er i hamn,
omgjorden er i Herrens hus,
ty heligt är hans namn.

3 O vaken, det är Gud,
som bjuder. Han är när,
så snart I hören Herrens bud,
så varen redo där!

4 Ja, sälla äro de,
som Herren finner så,
de skola Herrens anlet se
och segerns krona få.

49 För nationella högtider. (194)

DU våra fäders Gud, hvars starka hand
tänder i skönhet stjärnevärldens brand,
skimrande världar leder du, o Gud.
Tag mot vårt hjärtas tack och böneljud!

2 Din kärlek ledt oss i de gångna år,
i detta fria land du med oss går,
var du vår herre, vårdare och vän,
vare ditt ord vår väg till himmelen.

3 Fräls oss från krigets fasa, farsots död,
vare din starka arm vårt säkra stöd,
öka din sanna kunskap i vårt bröst,
lugna vår oro med din kärleks röst!

4 Hugna ditt folk uti dess kamp och strid,
led oss från mörker till din ljusa frid,
fyll våra lif med kärlek innerlig!
Lof, pris och ära vare evigt dig!

50 (196)

TILL fädrens Gud, som här
frihetens källa är
vårt hjärta sjung!
Må uppå hvarje trakt
frihetens ljus stå vakt,
var när oss med din makt,
o Gud, vår kung!

2 Stark må vår fosterbygd
under ditt värn och skygd
i stormen stå.
När stormen kring oss yr,
till dig, som vädret styr,
vårt land i nöden flyr,
fräls du det då!

3 Hör våra böners ljud
för landets väl, o Gud,
sträck ut din hand!
Du som är alltid när,
ditt öga öppet är,
till dig vår bön oss bär,
skydda vårt land!

51 Vid årsskiftet. (203)

BLOTT några år ännu,
blott än en liten tid,
och vi med dem, som slumra där,
gå ned i grafvens frid.
Då, Herre, redo gör
min själ för domens dag,
o mig uti ditt dyra blod
från mina synder tvag!

2 Blott några solhvarf än
i jordens mörka sfär,
och hem vi gå till ljusets land,
där Herren solen är.
Då, Herre, redo gör
min själ för domens dag,
o mig uti ditt dyra blod
från mina synder tvag!

3 Blott några stormar än
bland jordens vilda snår,
och vi få gå, dit stormens röst
och böljans svall ej når.
Då, Herre, redo gör
min själ för domens dag,
o mig uti ditt dyra blod
från mina synder tvag!

4 Blott några strider än,
blott några afsked mer,
blott några mödor, några kval,
och ögat åter ler.
Då, Herre, redo gör
min själ för domens dag,
o mig uti ditt dyra blod
från mina synder tvag!

5 Blott än en liten tid,
och Herren kommer då,
som dog för oss, på det att vi
med honom lefva må.
Då, Herre, redo gör
min själ för domens dag,
o mig uti ditt dyra blod
från mina synder tvag!

52 Det heliga dopet. (207)

FRÄLSARE, som hjorden leder
med en herdes ömma röst,
åt de svaga kraft bereder
och tar lammen till ditt bröst!

2 Dessa små i dina armar
lämna vi förtröstansfullt,
vissa, att du dig förbarmar
och dem själf beskyddar huldt.

3 Låt dem ej få vilse fara
eller ryckas bort från dig,
låt din kärlek ständigt vara
öfver dem på lifvets stig!

4 Till din ro i evigheten
låt dem bergas, Herre god,
finna ständigt gröna beten,
dricka ur din kärleks flod!

53 Konfirmationen. (216)

EVIGT dina! Gud, som ser
från din tron i kärlek ner,
evigt dina vilja vi
här och evigt där förbli.

2 Evigt dina! Salig lott
deras är, som hvila fått.
Frälsare och far och vän,
var vår hjälp i döden än!

3 Evigt dina! Du vårt lif,
skydda oss i världens kif!
Lifvet, vägen, sanningen!
Led oss du till himmelen!

4 Evigt dina! Med ditt ord
vårda själf din svaga hjord,
som sig tryggar vid ditt namn,
slut dem i din kärleks famn!

5 Evigt dina! Du vårt stöd,
hjälpen uti all vår nöd!
Din förlåtelse oss gif,
led oss du till evigt lif!

54 (218)

O SÄLLA dag, som korat mig
till din, min frälsare och Gud,
väl må mitt hjärta fröjda sig
och bära om din godhet bud.

2 Mitt svaga hjärta, hvila här
och sätt din lit till Herrens ord.
Hvem saknar världen, om han när
sin själ vid änglaskarans bord.

3 Den himmel, som mitt löfte fick,
skall höra det för hvarje stund,
tills i mitt sista ögonblick
jag glädjas skall åt vårt förbund.

55 Den heliga nattvarden. (225)

DU världens bröd i kärlek brutet,
du själens vin i kärlek skänkt,
hvarifrån lifvets ord är flutet
och i hvars blod vår synd är dränkt!

2 Se, utaf sorg vårt hjärta brutet,
o se i nåd till ångerns tår,
och låt ditt blod, för världen gjutet,
läka vårt hjärtas syndasår!

56

(229)

O DU, som förr än världen var
blef utsedd till ett offerlamm
och i vårt ställe kom från Gud
att offra dig på korsets stam.
Du är vår präst till evig tid,
och i din död vi finna frid.

2 Inför din faders stränga rätt
ditt offer alltid gälla skall,
en gång för alla har du dött,
och evigt är ditt höga kall,
du lefver, Gud, i evighet,
ditt verk af inga gränser vet.

3 O, må vår tro ej svikta mer,
men stark liksom din kärlek stå.
I visshet om, hvad jag ej ser,
låt mig tillbaks i tiden gå
och se dig, Jesu, offra dig,
min Herre och min Gud, för mig.

57

(227)

O OFFERLAMM, som öppnat har
din himmels port för mänskors ätt,
mot fiendernas skaror var
vårt värn! Mot dem din starkhet sätt!

2 Dig vare evigt lof och pris,
du heliga treenighet!
O gif oss i ditt paradis,
vård rätta hem, din salighet!

58 (234)

JAG är ej värdig, Herre Gud,
att du går in till mig,
men säg ett ord, ett enda ord,
och fri jag följer dig.

2 Jag är ej värdig. Kall och tom
min andes hydda är.
Hur skall du kunna ingå där?
Mig hälsa du beskär!

3 Jag är ej värdig. Dock, o Gud,
hur kan jag säga nej,
när du, som gaf ditt kött och blod,
en lösen fordrar ej.

4 O kom i denna morgonstund,
när mig med himmelskt bröd,
och fyll mitt svaga hjärta opp
med himmelsk kärleks glöd.

59 Vid begrafning. (242)

NU är slutad mödans dag,
nu är lyktad dagens strid,
på den andra stranden nu
har den trötte funnit frid.
Fader, dig vi anbefalla
tjänaren, som du täckts kalla.

2 Allt fördoldt i dagen förs,
jordens tårar torkas där,
jordelifvets gerning döms
mera rättvist där än här.
Fader, dig vi anbefalla
tjänaren, som du täckts kalla.

3 Där de ångerfulla se,
när de fly till korsets stam,
Jesu kärlek stråla skön
ifrån paradiset fram.
Fader, dig vi anbefalla
tjänaren, som du täckts kalla.

4 Aldrig afgrundsmörkret mer
deras sällhet störa skall,
Kristus, som har dött för dem,
skall bevara dem för fall.
Fader, dig vi anbefalla
tjänaren, som du täckts kalla.

5 "Jord af jord och stoft af stoft,"
lugnt vi säga dessa ord,
bidande i tron den dag,
som förlossa skall vår jord.
Fader, dig vi anbefalla
tjänaren, som du täckts kalla.

60 För missionen. (249)

O ZION, gå att snart ditt verk fulländа
och bära fram till världen lifvets bud,
att alla folk från synd och otro vända
och föra dem från mörkrets makt till Gud!
Bär fram ditt budskap,
budskap om frid,
budskap om Jesus,
förlossning från all strid!

2 Se huru många tusen själar dväljas
bundna i stoftets dystra bojor än,
och aldrig höra de den nåd förtäljas,
det lif, som vanns af Kristus, frälsaren.

Bär fram ditt budskap,
budskap om frid,
budskap om Jesus,
förlossning från all strid!

3 Din sak det är, att dessa själar kalla,
för hvilka Herren en gång gaf sitt lif.
Se till, att ej en enda en får falla
för din skull bort i syndens tidsfördrif!
Bär fram ditt budskap,
budskap om frid,
budskap om Jesus,
förlossning från all strid!

4 För alla folk och släkten och nationer
Guds kärlek tyd, och säg dem, att Han kom
till jorden ner från himlens ljusa zoner
och dog att frälsa oss från skuld och dom!
Bär fram ditt budskap,
budskap om frid,
budskap om Jesus,
förlossning från all strid!

5 Sänd dina söner ut till hednaländer,
gif af ditt guld, att de må kunna gå,
förtro din sak med bön i Herrens händer,
allt hvad du ger skall du tillbaka få.
Bär fram ditt budskap,
budskap om frid,
budskap om Jesus,
förlossning från all strid!

6 Han kommer åter, Zion, gör dig färdig
att lägga världen för din konungs fot,
låt ingen, som han köpt, förbli ovärdig
igenom dig att taga honom mot!

Bär fram ditt budskap,
budskap om frid,
budskap om Jesus,
förlossning från all strid!

61 (252)

SE, morgonljuset bryter
igenom mörkret fram,
och världens sömn sig byter
i ånger för Guds lamm.
Hvar vind från hafvets bölja
oss bringar glada bud,
att nya härar följa
till strid för Herren Gud.

2 Och hedningarna böja
sig ned för kärleken,
och tusen hjärtan höja
sitt tack mot himmelen.
Till syndare den hälsning
bär evangelii lag,
att nu till alla frälsning
bär salighetens dag.

3 Du lifvets flod, som glänser,
dig genom världen bryt,
till jordens alla gränser
i rika flöden flyt!
Gå fram tills alla ringa
i fröjd nå hemmets skär
och helgonropen klinga:
Nu Herren kommen är.

62

(253)

BRED ut baneret! Sträck det ut
till lands och sjös, från pol till pol,
dess sköna, solskensklara duk
är korsets, lidandets, symbol.

2 Bred ut baneret! Änglar se
i ängslig tystnad ned därpå.
Alltjämt förgäfves söka de
att himmelsk kärleks lag förstå.

3 Bred ut baneret! Hednaland
dess under se från fjärran trakt.
Nationer, väntande sin stund,
förnyas genom ljusets makt.

4 Bred ut baneret! Skuldtyngd värld,
som dör i synd och sorg och kif,
i tro skall röra vid dess fåll
och födas till odödligt lif.

5 Bred ut baneret! Sträck det ut
till lands och sjös, från pol till pol,
vår enda ära korset är,
vårt enda hopp dess nådastol.

6 Bred ut baneret vidt och bredt,
att korsets bild må ses däri.
Ej med vår kraft och vår förtjänst,
blott i dess tecken segra vi.

63

(254)

FRÅN Grönlands kalla höjder,
från Indiens sköna strand,
där solbelysta källor
gå fram med gyllne sand,
från forntidsgamla floder
och palmbevuxna land
vi kallas för att rädda
ett folk ur vantrons band.

2 Fast kryddad vällukt ångar
på Ceylons fagra ö,
fast allt om välmakt talar
och mänskan blott är slö,
förgäfves ymnigt flöda
Guds rika håfvor där,
ty hedningen i blindhet
åt bilder offer bär.

3 Skall jag, hvars själ är upplyst
af visdom ofvanfrån,
åt dessa mörkrets skaror
förvägra ljusets lån.
O frälsning, låt mig bära
till folk af hvarje namn
ditt sköna glädjebudskap
om lif i Jesu famn.

4 Så sjungen, sjungen, vindar
och friska vattenfall
om honom, tills hans ära
all världen höra skall,
tills lammet, för oss slaktadt,
skall i konungslig skrud
till jorden återvända
att hämta hem sin brud.

64

(255)

SNART, snart den dagen stunde,
som enligt skriftens ord
i enhet alla samlar:
en herde och ett ord.
Må hvarje afgud kastas
djupt ned i mörkrets famn,
och allas böner höjas
till Gud i Kristi namn.

2 Må hedningar och judar
från mången fjärran jord
kring samma altar mötas
och samma Herres ord.
Må allt som nu oss söndrar
fördrifvas ifrån oss
lik morgonhimlens skyar
för dagens klara bloss.

3 Må allt, som oss förenar,
bli starkare hvar stund
och ena oss alltmera
i kärlekens förbund.
Må krigets åskor tystna
och tvedräkt fly och strid,
och jordens krets välsignas
af Jesu Kristi frid.

4 O länge drömda ljusning,
låt snart din stråle gry!
När skall väl morgon randas
och nattens skuggor fly?
O ljufva sällhet anad,
du ger oss kraft på nytt
att bedja, hoppas, sträfva,
tills nattens mörker flytt.

65

(258)

HERRE, med din kärleks låga
drag du hednaland till dig!
Tusen ännu vilse tåga
på en mörk och molnhöljd stig.

2 Dödens skuggor dem omgifva,
Herre, de i synd förgås.
Värdes mörkrets makt fördrifva,
låt dem af din kärlek nås!

3 För från jordens alla länder,
för från hafvets öar dem
med det frälsningsord du sänder,
kalla vilsna barnen hem!

4 Du åt fåren frälsning vunnit,
gif dem du din andes ljus,
låt dem med din ledning finna
dörren till ditt fårahus.

66

(259)

STÅ upp, o Gud, och stärk
oss du, som frälsning bragt,
och främja hvarje verk,
som ökar ljusets makt!
Låt nådens strömmar alla nå,
att de din sanning må förstå!

2 Drag till dig alla folk,
att de må prisa dig,
och sänd dem ordets tolk
att visa dem din stig!
Din rikssak främja, store Gud,
och styr med dina helga bud!

3 Träd fram i maktens skrud,
att folken måtte se
och jorden dig, o Gud,
de frälstas skördar ge,
och Gud, vår Gud, välsigna skall
med rätt och sanning världen all.

67

(263)

DU Kristi skara, vittna om,
att genom Kristus frälsning kom,
till fjärran trakter budet bär,
och Sarons ros plantera där.

2 Med mur af eld Gud skydde er!
Hans Ande eder kraften ger
att tysta alla stormars röst
och bjuda frid i vildens bröst.

3 Och när er lefnads sol går ner,
vi mötas att ej skiljas mer
med alla återlöstas här,
hvars krönta konung Herren är.

68 Den heliga skrift.

(283)

O GODE Fader, i ditt ord
oändligt stor du är!
För evigt prisad vare du
för himlens budskap där.

2 En himmelsk frid all världen rör,
och Herrens egen röst
ger lif och oförgänglighet,
välsignelse och tröst.

3 O, må de helga sidor bli
mitt allt, min själs begär,
lär mig att nya under se,
nytt ljus du mig beskär!

4 Min lärare, min hjälp, min Gud!
Var du mig alltid när,
lär mig att älska dina bud
och finna frälsning där!

69 (284)

O ORD, som uppenbarat
Guds visdom för vår syn,
o sanning, som förblifver
ljus i den mörka skyn,
vi prisa dig för skenet,
som i ditt helga ord
är våra fötters lykta,
bland alla släkten spord.

2 Från Kristus, kyrkans Herre,
Guds gåfva kommen är,
och öfver jorden skiner
det ljus, som än hon bär.
Det gömmer sannings pärlor
i skrin af renadt guld,
det är en himmelsk afbild
af gudasonen huld.

3 Det går liksom baneret
framför Guds kämpahär,
det skiner som en fyrbåk
igenom mörkrets sfär,

det är kompass och karta
i lifvets storm och brus,
igenom skär och dimmor
det för till Fadrens hus.

4 Gif, Jesu, åt din kyrka
en gyllne lampas sken,
att hon för folken blifve
en låga klar och ren.
O, lär din pilgrims skara
att finna vägen här,
tills hon, när mörkret skingrats,
får se dig som du är.

70 Vid prästvigning. (289)

KOM Helge And' med himmelskt ljus,
upplys vårt hjärtas mörka hus!

2 Du kraftens olja till oss bär,
i sjufaldt mått du nåd beskär.

3 Din smörjelse från himlens höjd
är kärlekseld och lif och fröjd.

4 Låt evighetens ljus från skyn
upplysa klart vår skumma syn!

5 Med glädjens olja du oss tvag
och visa oss ditt välbehag!

6 Mot fienderna för oss an,
att intet ondt oss drabba kan!

7 Att Fader, Son och Ande är
Treenig Gud oss känna lär!

8 På det vår sång evinnerlig
må stiga upp, o Gud, till dig:

9 Pris ske dig i allo lande
Fader, Son och Helig Ande.

71 För resande till lands och sjös. (306)

O FADER, du hvars starka arm
har kraft att stäfja böljans larm,
som håller oceanens makt
inom den gräns du själf har lagt!
O hör vårt hjärtas varma bön
för farans offer uppå sjön!

2 O Kriste, du hvars ord var nog
att lugna våg, som vredgad slog,
som gick på böljans våta rygg
och sof i stormen lugn och trygg!
O, hör vårt hjärtas varma bön
för farans offer uppå sjön!

3 O Helge Ande, du som göt
ditt lif i chaos' mörka sköt
och lugnade dess vilda strid
och skänkte efter stormen frid!
O, hör vårt hjärtas varma bön
för farans offer uppå sjön!

4 Treenighet af kärleksmakt,
som skydd för alla faror lagt,

för storm och klippor och försåt
bevara dem på deras stråt,
och evigt skall vårt böneljud
från land och sjö dig nå, o Gud!

72 För olika tillfällen. (335)

JESU, du som älskar mig,
låt mig till ditt bröst få fly,
medan stormen på min stig
rasar kring mig ständigt ny!
Dölj mig, Herre, vid ditt bröst,
tills jag hunnit fridens land!
Led mig med din sannings röst,
tag min själ uti din hand!

2 Annan tillflykt jag ej har,
hjälplös vädjar jag till dig,
du min tröst och starkhet var!
Öfvergif ej, Herre, mig!
Allt mitt hopp på dig är bygdt,
all min hjälp från dig jag får.
I din vård jag lämnar tryggt
mina korta lefnadsår.

3 Nådens källa flödar fri,
all min synd den plånat ut,
renare min själ skall bli
af dess hälsoström till slut.
Du blott lifvets källa är,
af dess ström du fritt mig gif,
så att den mitt hjärta när
till ett oförgängligt lif!

73

(336)

KLIPPA, du som brast för mig,
låt mig gömma mig i dig!
Vattnet, blodet, hvilket går
från din stungna sidas sår,
blifva skall den hälsoflod,
där jag hämtar kraft och mod.

2 Ej min kraft till fyllest är
för hvad du af mig begär.
Ej med ständigt nit och strid
under tårar all min tid,
kan jag sona mina brott
i ditt blod finns frälsning blott.

3 Intet kan jag gifva dig,
till ditt kors jag sluter mig,
naken dig om kläder ber,
hjälplös upp till nåden ser.
I din lifsvåg låt mig tvås,
Herre, annars jag förgås!

4 Vid mitt minsta andetag,
när mitt öga sluts en dag,
när till dödens land jag går,
när jag för din domstol står,
klippa, du som brast för mig,
låt mig gömma mig i dig!

74

(341)

JESUS, min frälsare, kom till mig!
Trött utaf världens möda och strid
söker jag hvila och lugn hos dig,
du är min frid.

2 Kom till mig, Herre, ty jag är svag,
tung var den resa, som här jag haft,
i ditt allsmäktiga hägn mig tag!
Du är min kraft.

3 Ensam jag vandrar på villsam led,
natten är full utaf stormars brus,
o, sänd en stråle från höjden ned!
Du är mitt ljus.

4 När på den ensliga Jordans strand
ensam jag står, af din kraft mig gif,
fräls mig och räck mig din hulda hand!
Du är mitt lif.

5 Hvad jag behöfver, du, Herre, vet,
i dina händer jag mig befallt
här och därefter i evighet.
Du är mitt allt.

75 (344)

NÄRMARE, Gud, till dig,
närmare dig!
Om ock ett kors det är,
som lyfter mig,
är blott min själs begär
ständigt att komma när.
Närmare, Gud, till dig,
närmare dig!

2 Skild ifrån dig, o Gud,
fridlös jag går,
aldrig i världens tjänst
hvila jag får,

och se'n till dig jag flytt,
suckar jag städs på nytt:
närmare, Gud, till dig,
närmare dig!

3 Om du med blomster strör
lefnadens stig,
eller om sorgens moln
lägras kring mig,
är det mig lika godt,
om det mig leder blott
närmare, Gud, till dig,
närmare dig.

4 Och när mitt vandringslopp
slutas en gång,
och uti frihet byts
jordlifvets tvång,
föres jag vid din hand,
fri ifrån stoftets band,
närmare, Gud, till dig,
närmare dig.

76 (345)

O DU Guds rena lamm,
som dog på korsets stam,
frälsare kär!
Hör mig, o Gud, då jag,
syndig och arm och svag,
lofvar att från i dag
din blott jag är.

2 Utaf din rika nåd
skänk du mig kraft och råd,

elda min barm!
Du, som har dött för mig,
o må jag älska dig
med oföränderlig
kärlek så varm.

3 Medan jag vandrar här
bland sorger och besvär,
skydda du mig!
Bjud natten blifva dag,
lindra du sorgens slag,
led mig, att aldrig jag
viker från dig!

4 Snart slutar lifvets ström,
dödsdalens kalla ström
rycker mig med.
Frälsare, låt mig då
kraft i min svaghet få,
låt mig i trygghet nå
himmelens fred!

77 (357)

O JESU, du står tåligt
vid hjärtats stängda port
och väntar att få ingå
uti dess gömda ort.
O skam, I kristna bröder,
som hören Kristus till,
o trefaldt skam, att någon
ej dörren öppna vill.

2 O Jesu, än du klappar
med sargad hand därpå,
och törnen hjässan sårat,
i blicken tårar stå.
O kärlek, som i långmod
all kunskap öfvergår!
O synd förutan like,
som ej hans kärlek når.

3 O Jesu, än du beder
med stämma innerlig:
" Jag dog att eder frälsa,
och så I lönen mig."
O Herre, nu vi öppna
med ånger hjärtats port.
Kom till oss, o kom till oss,
och blif hos oss alltfort!

78 (359)

KRISTI kors är all min ära,
högt det står bland tidens grus,
och dess sköna tinnar bära
alla helga minnens ljus.

2 När mig kvalen öfvervinna,
hoppet sviker, fruktan rår,
skall vid korset hjälp jag finna,
frid och glädje där mig når.

3 Och när glädjens solsken fyller
med sitt ljus min lefnadsstig,
korsets helga glans förgyller
med ny fröjd hvar dag för mig.

4 Med-och motgång, kval och fröjder
helgas genom korsets sår,
där jag uppnår fridens höjder,
där en evig fröjd jag når.

5 Kristi kors är all min ära,
högt det står bland tidens grus,
och dess sköna tinnar bära
alla helga minnens ljus.

79

(362)

ÄRA vare Jesus,
som med himmelskt mod
från sin stungna sida
göt i kval sitt blod.
Evigt lif och frälsning
i det blodet bor,
evig och välsignad
är hans kärlek stor.

2 Genom evigheter
blodets dyra svall,
som från synden frälsar,
jag välsigna skall.
Abels blod från jorden
hämdens vittne är,
Jesu blod i stället
nåd för synden bär.

3 När från jorden lofvet
stiger upp till Gud,
svara änglaskaror
med sin lofsångs ljud.

Höjen edra röster,
bruse sångens flod
att i jubel prisa
detta dyra blod.

80

(374)

KRÖNEN Guds rena lamm
med kronor utan tal!
Hör kröningssången bryter fram
i brusande koral.
Vak upp, min själ, och sjung
om den, som dog för dig,
och hälsa honom som din kung
för tid evinnerlig!

2 Krönen Marias son,
Gud självf, som mandom tog,
hvars arm de gyllne kronor vann,
då han för världen dog.
Frukt af en himmelsk knopp,
sann gren af Jesse stam,
den rot, som flödar utaf hopp,
du barn från Betlehem!

3 Krönen all kärleks kung,
se på hans djupa sår,
som än han bär, fastän han nu
i skön förklaring står!
Hvar ängel uti skyn
sitt öga sänker ner,
när denna underbara syn
sig för hans öga ter.

4 Krönen nu fridens kung,
hvars spira sträckes ut,

att frid på jorden härska må
och striden taga slut.
Hans rike evigt är,
och kring hans stungna fot
med doft så skön, med färg så skär
slå Edens blommor rot.

5 Krönen nu himlens kung,
som ett med Fadren är,
och med den Helge Andes kraft
treenig krona bär.
Hell dig, o frälsare!
ty du har dött för mig,
för evigt skall jag pris dig ge
i fröjd evinnerlig.

81 (377)

KOM, helge Ande, till oss in,
din helga kraft oss sänd,
och i vårt döda, kalla sinn
din kärleks eld upptänd!

2 Se, hur vi arma kifvas här
om jordens gyckelspel,
hur ljumt vårt svaga hjärta är
för himlens arfvedel!

3 Hur liflöst klingar ej vår röst,
vår strid ej framåt för,
och jublet tystnar i vårt bröst,
hur lätt vår andakt dör!

4 Kom, helge Ande, till oss in,
och nådigt stå oss bi,
om Herrens kärlek oss påminn,
att vår må större bli!

82

(383)

HELIG, helig, helig, Herre Gud allsmäktig,
i morgonstunden vi prisa högt ditt namn.
Helig, helig, helig, kärleksfull och mäktig,
öppnar Treenige, du för oss din famn.

2 Helig, helig, helig, helgon lofsång höja,
kastande de gyllne kronor ner kring sjön så klar,
cherubim och serafim i tillbedjan böja
knä inför dig, som är och blir och var.

3 Helig, helig, helig, mörkret kan ej dölja,
mänskligt öga kan ej se din stora härlighet,
endast du är helig, ingen kan dig följa
i makt och kärlek och fullkomlighet.

4 Helig, helig, helig, Herre Gud allsmäktig,
allt ditt verk skall prisa dig i himmel och på jord.
Helig, helig, helig, kärleksfull och mäktig
är du, Treenige, i ditt verk och ord.

83

(394)

O PARADIS, du fridens land,
som ger den trötte ro,
jag längtar till din lugna strand
i kärlek, hopp och tro,

där trogna hjärtan stå
i evighetens ljus
och ostörd sällhet få
uti Gud Faders hus.

2 O paradis, du fridens land,
ack, världen är så arm,
men kärlek, fri från stoftets band,
du gjuter i min barm,
då trogna hjärtan stå
i evighetens ljus
och ostörd sällhet få
uti Gud Faders hus.

3 O paradis, du fridens land,
det är så dystert här,
jag längtar, Jesu, vid din hand
få föras, dit du är,
där trogna hjärtan stå
i evighetens ljus
och ostörd sällhet få
uti Gud Faders hus.

4 O paradis, du fridens land,
jag ville blifva här
så fri, så ren från syndens band
som i din helga sfär,
där trogna hjärtan stå
i evighetens ljus
och ostörd sällhet få
uti Gud Faders hus.

5 O paradis, du fridens land,
jag längtar att få se
den plats långt bort från jordens rand
du, Herre, lofvat ge,

där trogna hjärtan stå
i evighetens ljus
och ostörd sällhet få
uti Gud Faders hus.

6 O Du, som styr i fridens land,
ack, lär mig älska dig,
och led mig till dess sköna strand
till frid evinnerlig,
där trogna hjärtan stå
i evighetens ljus
och ostörd sällhet få
uti Gud Faders hus.

84 (398)

LYSS, lyss, min själ, hör änglasången ljuder
vidt öfver jordens fält och hafvets strand!
Hur ljuf den sanning, som dess hälsning bjuder
om evigt lif i syndfrihetens land.
Himmelens änglar,
klädda i ljus,
hälsa med sång oss
ifrån vår Faders hus.

2 Framåt vi gå, ty än vi sången höra:
"Kom trötta själ, din Jesus kallar dig,"
och genom mörkret ekot når vårt öra,
till hemmet leder oss på fridens stig.
Himmelens änglar,
klädda i ljus,
hälsa med sång oss
ifrån vår Faders hus.

3 Som fjärran från i stilla aftonstunden
en tämpelklocka klingar öfver sjön,

så kallar Jesu röst en själ, som bunden
dock längtar att få hvila ut i bön.
Himmelens änglar,
klädda i ljus,
hälsa med sång oss
ifrån vår Faders hus.

4 Ack, hvilan kommer efter lifvets strider,
det måste dagas, nattens skuggor fly.
Vid resans slut finns tröst för den, som lider,
när himlens, hemmets morgon börjar gry.
Himmelens änglar,
klädda i ljus,
hälsa med sång oss
ifrån vår Faders hus.

5 Så sjungen, änglar, trogna oskuldsvakter,
de ljufva sångerna om himmelsk frid,
tills morgonglädjen fyller mörkrets schakter,
och lifvets natt blir ljus till evig tid.
Himmelens änglar,
klädda i ljus,
hälsa med sång oss
ifrån vår Faders hus.

85

(418)

O GUD, vår hjälp i gången tid,
vårt hela framtidshopp,
vårt stöd i lifvets storm och strid,
vårt hem vid slutadt lopp!

2 I skuggan af din allmaktstron
de dina trygga stå,
i skyddet af din starka arm
kan intet ondt dem nå.

3 Långt innan bergen blefvo till
och jorden frukter bar,
af evighet du är, o Gud,
densamme som du var.

4 För Dig, Gud, äro tusen år
som dagen, när den flyr,
som nattens väkt vid soluppgång,
när dagen åter gryr.

5 Ack tiden som en ändlös ström
oss alla med sig för,
och bort vi gå liksom en dröm
för morgonljuset dör.

6 O Gud, vår hjälp i gången tid,
vårt hela framtidshopp,
var du vårt skydd i lifvets strid,
vårt hem vid slutadt lopp!

86

(423)

LED, ljufva sken, när mörker höljer mig,
led du mig hem!
ty mörk är natten, lång min vandringsstig,
led du mig hem!
Styr du min fot! Fast jag ej målet ser,
låt steg för steg mig nalkas mer och mer!

2 Jag var ej sådan förr, jag bad dig ej
att leda mig.
Jag ville välja själf min väg, men nej,
o led du mig!
Jag älskade det ljus, där faran låg,
o kom min själfviskhet ej mer ihåg!

3 Som förr jag vet din hulda allmakt skall
ömt leda mig,
tills natten efter nöd och stormars svall
skall skingra sig,
och morgonljusets änglar vinka ömt,
de änglar, som jag älskat förr, men glömt.

87

(433)

HUR ljufligt klingar Jesu namn
för den, som tror därpå.
I kval och nöd det är min hamn,
dit fruktan ej kan nå.

2 Till sargad själ det balsam bär
och lugnar ängsligt bröst,
den hungrige får manna där,
den trötte ro och tröst.

3 Det är min klippa och min grund,
min sköld och mitt försvar,
mitt hjärtas skatt, där hvarje stund
oändlig nåd jag har.

4 Min herde, frälsare och vän,
min Herre och min Gud,
mitt ljus, mitt lif i döden än,
tag mot min lofsångs ljud!

5 Jag prisa vill din kärlek rik
med hvarje andetag
och somna vid ditt namns musik,
när så är ditt behag.

88

(434)

AF ljufva känslor fylls mitt bröst
vid tanken på ditt namn,
hur ljuft då, Jesu, att dig se
och hvila i din famn.

2 Ej mänskohjärta tänka kan,
ej minnet återge
ett härligare namn än det
af världens frälsare.

3 O hvarje sargadt hjärtas hopp
och de ödmjukas nåd,
Du reser ömt de fallna opp,
de vilsna ger du råd.

4 Men de, som finna dig, du ger
en sällhet utan gräns.
Hvad Jesu Kristi kärlek är
blott af hans trogna känns.

5 O Jesu, blif du all vår fröjd,
vårt mål, vår salighet!
Vår enda ära vare du
nu och i evighet!

89

(450)

HELL Jesu, du, inför hvars tron
i dyrkan änglar stå!
För fram ett kungligt diadem,
all världens konung krön!

2 Martyrers skara, du som höjt
från altaret din bön,
lyft Jesse spira högt mot skyn!
All världens konung krön!

3 Hell ättlingen af Davids stam
med herskarspira skön!
du Gud i människogestalt!
All världens konung krön!

4 Utvalda folk af Israel,
han vunnit segerns lön.
Hell honom, som har frälsat dig!
All världens konung krön!

5 O syndare, som minnes ömt
hans striders bittra rön,
lägg dina offer för hans fot!
All världens konung krön!

6 Låt hvarje folk och hvarje stam
af alla stånd och kön
inför hans spira böja sig.
All världens konung krön!

90

(470)

I FOLK, som uppå jorden bon,
med hjärtlig fröjd lofsjungen Gud,
gån fram inför hans nådatron
med glädje lydande hans bud!

2 Ty han vår Gud och Fader är,
Han var det, som oss lifvet gaf,
Han oss på herdearmar bär
och leder oss med herdestaf.

3 Med tack in i hans portar gå,
där ingen sorg vår glädje stör,
på det hans namn välsignas må
och han lofprisas som sig bör!

4 Ty Gud, vår Gud, är alltid god,
hans kärlek sinar aldrig ut,
hans sanning alltid tryggad stod
och står alltjämt till tidens slut.

91

(481)

FÖR hvarje storm, som kring oss yr,
för hvarje kval, som hjärtat bryr,
det finns en lugn och säker hamn,
och nådastolen är dess namn.

2 Af Jesu händer bjudes där
den själens olja, som oss när,
ej finns en plats från pol till pol
mer kär än Herrens nådastol.

3 Där enas allas själar än,
där möter hvarje vän sin vän,
fast skilda åt af haf och land,
förenas de med fridens band.

4 På längtans vingar dit vi fly
och glömma tidens larm och gny
för nådens ljus, som fyller opp
vår själ med himmelskt mod och hopp.

92

(490)

HÄRLIGT är ditt rykte vordet,
Zion, lefvande Guds stad.
Han som aldrig bryter ordet
grundat dina gators rad.

Där på klippans grund du hvilar,
hvad kan rycka dig därur?
Alla fiendernas pilar
studsa mot din frälsnings mur.

2 Strömmar utaf lifvets vatten
från en evig kärlek gå,
dina söner, dina döttrar
kan ej brist och saknad nå.
Hvem kan svikta, när den floden
stillar alla själars kval
med en nåd af Herren gifven
genom tider utan tal?

3 Herrens moln-och eldstod sväfvar
ännu vid hvar hyddas dörr,
det är härlighetens tecken
utaf Guds beskydd som förr
till att sprida ljus i natten
och om dagen skugga ge,
himmelsk manna dem bespisar,
när de därom honom be.

4 I som bon i Zions gårdar,
tvagna i hans dyra blod,
Jesus eder alla vårdar,
skänker eder kraft och mod.
Han konungslig spira sätter
uti ödmjukhetens hand
och för frälsta mänskoätter
tändes tackets offerbrand.

93

(491)

VÅR Herre Jesus Kristus
är själf sin kyrkas grund,

med vattnet och med ordet
han stiftat sitt förbund,
från himlen kom han neder
att söka upp sin brud,
som med sitt blod han köpte
i blodig offerskrud.

2 Till alla folk och släkten
hon bringar lifvets bud,
och hennes grundlag lyder:
en tro, ett dop, en Gud.
Ett enda namn hon hyllar
och enas vid ett bord,
sitt frälsningshopp hon grundar
på samma nådens ord.

3 Om ock hon ofta tryckes
af världens hån och spe,
om också split och söndring
i hennes led vi se,
dock trogna hjärtan vaka
i from förtröstan än,
och snart skall tårenatten
bebåda morgonen.

4 I arbete och möda
och bitter meningsstrid
hon vet, att tiden stundar,
då hon får evig frid,
då hennes öga skådar
en härlig framtidssyn
af alla frälstas skaror
i hemmet ofvan skyn.

5 På jorden ömt förenad,
Treenige, med dig,

och med de återlösta,
som slutat mödans stig,
hon delar himlens glädje.
O Herre, nåd oss gif,
att ödmjukt vi dig följa
till oförgängligt lif.

94 (502)

ETT oförgängligt lif
vårt arf i tiden är,
med fruktan och med bäfvan må
vi frälsning söka här.

2 Gud stärka vill vår själ
med kraft, som förr ej fanns,
det arbete Han ger är vårt,
men arbetskraften hans.

3 Han viljan styrka ger
att följa !agens bud,
oss kraft att verka gifver Han.
All ära vare Gud!

95 (503)

VAK upp, min själ, sträck hvarje nerv,
och använd hvar minut,
en härlig krona vinkar dig
vid vädjobanans slut.

2 En sky af vittnen omger dig
och blickar ned på dig,
förgät hvad som till rygga är,
tänk på din framtids stig.

3 Guds egen stämma ljuder klart,
från himlens rymder ner,
hans egen hand dig lönen ger,
när du mot höjden ser.

4 Vak upp, min själ, sträck hvarje nerv,
och använd hvar minut,
en härlig krona vinkar dig
vid vädjobanans slut.

96 (504)

MIN själ, var på din vakt
mot fiendernas led,
som draga dig med väldig makt
från Zions höjder ned.

2 O vaka, strid och bed,
gif icke kampen opp,
för hvarje dag din själ bered
med himmelskt mod och hopp.

3 Än är ej striden slut,
se till du väpnad står,
ännu med glädtigt mod håll ut,
tills du din krona får!

4 Intill din dödsminut
för Herrens rike strid!
Han föra skall din själ till slut
till himmelrikets frid.

97

(505)

MED all din kraft du kämpa bör
för Herren, som dig mäktig gör.
Om här på lifvets väg du går,
du evigt segerns krona får.

2 I Herrens namn mot målet gå,
lyft upp din blick att honom nå.
Framför oss ligger vägen klar,
han vägen är, han lönen spar.

3 Lägg bördan ner, gå i hans spår,
hvars makt och kärlek allt förmår.
Tro, och din tro dig vittne bär,
att Kristus lif och kärlek är.

4 O, frukta icke, ty han är
densamme än, han har dig kär.
Tro, endast tro, och du skall se,
att Kristus allt åt dig vill ge.

98

(506)

GENOM faror, genom kval
framåt är en kristens val.
Hämta under stridens glöd
styrka utaf lifvets bröd.

2 Fyll din själ med mod och tröst,
kläd med himlens sköld ditt bröst.
Stridens yra är ej lång,
snart du sjunger segerns sång.

3 Torka sorgens tårar bort,
pröfningstiden är så kort,
frukta ej, då fram du går,
hjälp i nödens stund du får.

4 Fram till strid, du korsets här,
mer än segrare du är.
Om ock starkt är stridens dån,
Kristi stridsmän, framåt gån!

99 (507)

GUDS son går fram till strid och död
och gyllne kronan får,
hans segerfana svajar röd.
Hvem följer i hans spår?
Den som i lifvets bittra kval
med lugn förtröstan går
och bär sitt kors i smärtans dal,
han följer i hans spår.

2 Martyren först, hvars skarpa blick
långt bortom grafven hann
och där sin Herre skåda fick
och där sin frälsning fann,
med kärlek blott i sargad själ
förglömde sina sår
och bad för sina bödlars väl,
hvem följer i hans spår?

3 En trupp af tolf, en skara god,
af Herrens ande ledd,
som kämpar gladt med trosvisst mod
för kors och bål beredd,
med lugn mot bödelns blanka stål
och lejongapen går
och trotsar död för svärd och bål,
hvem följer i dess spår?

4 En ädel här af barn och män
och kvinnor samlats har

kring Herrens tron i himmelen
i skrud så hvit och klar.
De gingo fram på himlens stig
igenom törnesnår.
O, låt oss, Gud, vi bedja dig
få gå i deras spår!

100 (510)

GÅ fram, du Kristi stridsman,
med sanningens baner,
ty Herren själf dig leder,
och han dig segern ger.
Han vet, hvad dig skall möta,
han ömmar för ditt väl,
och han med himmelsk manna
förfriskar tröttad själ.

2 Gå fram, du Kristi stridsman,
räds ej för fienden,
Guds fadersöga vakar
mer än du anar än.
Sätt all din tro till Herren,
och vaka jämt och bed,
lyss ej till frestarns stämma,
som lockar på din led.

3 Gå fram, du Kristi stridsman,
söf ej din ande in,
förrn Satans här besegrats,
och himmelen är din,
förrn Herren själf dig kallar
att lägga vapnen ner
och i oändlig ära
dig segerns krona ger.

4 Gå fram, du Kristi stridsman,
räds ej för stormens brus,
beskydd dig Herren gifver,
han vara vill ditt ljus.
När morgonljuset bräcker,
all fara är förbi.
O, bed, att tro och dygder
må ständigt stå dig bi.

101

(511)

O SÄLLA pilgrimsskara,
framåt i Jesu spår!
Om Jesus blott du följer,
han städs framför dig går.

2 O sällhet att få bära
hans ok af eget val.
O sällhet att få känna
med Jesus hungerns kval.

3 Det kors, som tyngt hans skuldror,
för din skull han det bar,
och kronan, som han vunnit,
åt dig den gode spar.

4 Den tro, som honom finner,
det hopp, som fyller dig,
den kärlek, som i sorgen
till honom sträcker sig,

5 de pröfningar, som tynga,
de kval du kämpar med,
de frestelser, som döden
allen kan bryta ned,

6 de äro hans juveler
af himmelskt värde här,
de äro himlastegen,
som till hans rike bär.

7 O sälla pilgrimsskara,
se genom smärtans tår,
hur liten är ej mödan
emot den lön du får!

102 För processioner. (516)

FRAMÅT, Kristi stridsmän,
strid vår lösen är,
bären korsets fana
framför eder här!
Kristus, segerfursten,
oss sin ledning ger.
Framåt då i striden
under hans baner!
Framåt, Kristi stridsmän,
strid vår lösen är,
bären korsets fana
framför eder här!

2 Vid det segertecknet
Satans krigshär flyr.
Fram då Kristi stridsmän,
segerns morgon gryr!
Afgrundsdjupet bäfvar
vid vår segersång,
höjen edra röster,
bröder, än en gång!
Framåt, Kristi stridsmän,
strid vår lösen är,
bären korsets fana
framför eder här!

3 Lik en mäktig krigshär
Kristi kyrka går,
bröder, se vi tåga
fram i helgons spår
utan strid och söndring,
kyrkan är blott en,
en i tron och hoppet,
en i kärleken.
Framåt, Kristi stridsmän,
strid vår lösen är,
bären korsets fana
framför eder här!

4 Troner störta samman,
riken rotas ut,
endast Kristi kyrka
står till tidens slut.
Dödens makt förslår ej
emot kyrkans makt,
Kristus, kyrkans Herre,
döden underlagt.
Framåt, Kristi stridsmän,
strid vår lösen är,
bären korsets fana
framför eder här!

5 Må då alla samlas
i vår sälla hop,
blanden edra röster
i vårt segerrop!
Pris och lof och ära
vare, Herre, dig!
Jord och himmel prisa
dig evinnerlig.

Framåt, Kristi stridsmän,
strid vår lösen är,
bären korsets fana
främför eder här!

103

(520)

VAR glad, du Kristi brud,
i tacksam glädje sjung!
Lyft korsets segerfana högt,
ty Kristus är din kung.

2 Må alla åldrar nu,
de stora och de små,
uppstämma fritt sin jubelsång,
att Gud må äran få.

3 Med hela himlens kör,
med alla helgons här
låt glädjens toner ljuda klart
i fröjd så ren och skär.

4 Höj Hosiannarop
och sång af fröjd och hopp,
tills ekot emot himlens höjd
likt rökverk stiger opp.

5 Ja, fram på lifvets stig
gå sjungande, förnöjd,
till lifvets afton, natt och dag,
i sorg såväl som fröjd.

6 Lyft än din fana högt
med starkt och trofast sinn
som stridsmän genom mörkret gå,
tills morgon bryter in.

7 En dag är marschen slut,
den trötte hvilan når,
och pilgrimen i Fadrens hus
sitt Salem skåda får.

8 O då, du Kristi brud,
i tacksam glädje sjung.
Lyft korsets segerfana högt,
ty Kristus är din kung.

104 (522)

NÄR på glädjens vingar
vi till hemmet fly,
hör oss du, hvars kärlek
är hvar morgon ny.
Om oss sorgen trycker,
din ej sorgen är.
Är vår himmel molnhöljd,
din ej molnhöljd är.
När på glädjens vingar
vi till hemmet fly,
hör oss du, hvars kärlek
är hvar morgon ny!

2 Må vi älska hjärtligt
människor och Gud,
må du städs oss finna
trogna dina bud.
Du som skörden gifver,
öka vill vår tro,
krön oss med din kärlek,
fyll vår själ med ro.
När på glädjens vingar
vi till hemmet fly,
hör oss du, hvars kärlek
är hvar morgon ny!

3 Fram på glädjens vingar
oss vår bana bär,
Herren har besegrat
fiendernas här.
Kristus är vårt vapen
och vår glädjes grund,
och vi vandra trygga
uti hans förbund.
När på glädjens vingar
vi till hemmet fly,
hör oss du, hvars kärlek
är hvar morgon ny!

4 Till vår käre Fader
jubelsången når,
till vår Herre Jesus
hjärtats lofsång går,
till den helge Ande
höja vi vår sång,
fram till evig glädje
går vår vandringsgång.
När på glädjens vingar
vi till hemmet fly,
hör oss du, hvars kärlek
är hvar morgon ny!

105 (523)

FRAMÅT, är vår lösen,
gladt vi följas åt,
framåt, ej tillbaka
går vår segerstråt.
Herrens eldstod brinner,
ledande hans här,

hvem vill fly ur striden,
när han själf är när?
Framåt genom öknen,
genom stormens brus
till det sköna målet,
Zions klara ljus.

2 Härlighet och ära
har vår Gud beredt
dem, som honom älska,
uti evighet.
Hvad ej öga skådat,
hvad ej öra hört,
hvad till intet hjärta
än ej tanken fört.
Framåt! Se i öster
ljusnar redan skyn,
snart blir slöjan lyftad
för vår tjusta syn.

3 Öfver horisonten
stadens spiror nå,
där vår Gud regerar,
som vi ärfva få.
Diamanter glimma
i den gyllne stad,
lifvets flod oss skänker
glädjens friska bad.
Framåt, ständigt framåt,
i Guds Andes ljus
till vårt rätta hemland,
till vår Faders hus.

106 För barn. (534)

JESUS, gode herde, hör mig!
Lammet till ditt sköte flyr.

Uti mörkret var du när mig,
skydda mig, tills morgon gryr!

2 Denna dag din hand har skött mig,
tack för alla kärleksrön,
du har värmt och klädt och födt mig,
lyssna till min aftonbön!

3 Värdes all min synd borttaga,
alla kära vänner tag
i ditt hägn och låt oss draga
till din himmel sist en dag!

107 (535)

NU är dagen lyktad,
ljusets strålar fly,
stilla skuggor bredas
öfver himlens sky.

2 Jesus, gif de trötta
lugn och stilla ro,
må, när ögat slutes,
du ibland oss bo.

3 Gif, att barnen skåda
dig i drömmens värld,
skydda hafvets söner
på en farlig färd.

4 Trösta dem som sucka
under plågans slag,
ifrån mörkrets snaror
syndens offer drag.

5 Under nattens timmar
må din änglavakt
skydda på mitt läger
mig med ljusets makt.

6 Och när morgon randas,
låt då, Jesu, mig,
renad, stärkt och syndfri,
åter nalkas dig.

108 (544)

I FJÄRRAN jag en kulle ser,
ej skymd af murars vall,
där Herren Jesus korsfäst blef
att frälsa oss från fall.

2 Vi veta ej, vi ej förstå
de kval, som där han bar,
vi tro blott, att det var för oss
som där han korsfäst var.

3 Han dog, att vi må tillgift få,
han dog för mänskors väl,
att himlen skulle öppen stå
för hvarje frälsad själ.

4 Blott han är den, som gälda kan
vår synd mot Herrens bud,
blott han kan öppna himlens port
och leda oss till Gud.

5 O, huru stor hans kärlek är!
Må vi i kärlek då
och stärkta af hans dyra blod
uti hans fotspår gå.

109

(545)

GYLLNE harpor klinga.
Ånglaskara, sjung!
Pärleportar öppnas
nu för himlens kung.
Jesus, ärans konung,
han som kärlek är,
på sin tron i höjden
maktens spira bär.
Slutad är nu striden,
Sjung i jubel, sjung:
Jesus gått till friden.
Ära åt vår kung!

2 Han, vår frälsnings klippa,
han, som led och dog,
vid sin Faders sida
ärans krona tog.
Aldrig mer han lider,
aldrig mer han dör,
Jesus, ärans konung,
himmelsfärden gör.
Slutad är nu striden.
Sjung i jubel, sjung:
Jesus gått till friden.
Ära åt vår kung.

3 Han för barnen beder
i sin himmels höjd,
kallar dem till ära
och sin kärleks fröjd.
Han bereder hemmet
för de trogna där.
Han, som evigt lefver,
evig kärlek är.

Slutad är nu striden.
Sjung i jubel, sjung:
Jesus gått till friden.
Ära åt vår kung!

110

(553)

DET finns en vän för barnen
högt öfver jordens sfär,
en vän, som aldrig ändras,
hvars kärlek evig är.
Fast jordisk vänskap sviker
och ständigt växlar här,
förblir han alltid värdig
det dyra namn han bär.

2 Det hvila finns för barnen
högt öfver jordens sfär
för dem, som älska Jesus
och fly till Fadren kär,
en hvila fri från oro,
från synd och sorger fri,
då hvarje liten pilgrim
skall evigt tryggad bli.

3 Det finns ett hem för barnen
högt öfver jordens sfär,
där Jesus själf regerar,
och glädjen bofast är.
Ej finns ett hem på jorden
så skönt som detta är,
ej större sällhet finnes
än den, som bjudes där.

4 Det finns en sång för barnen
högt öfver jordens sfär,
en sång, som alltid ljuder
fulltonigt ren och skär,
en sång, som ej Guds änglar
ha lärt sig sjunga än,
de se i Gud sin konung,
men icke frälsaren.

5 En krona finns för barnen
högt öfver jordens sfär,
en krona, som de vunnit
i Jesu kärlek här,
i honom, som allena
kan himlens skatter ge.
Gif, Jesu, att små barnen
i dig sitt allt må se.

111

(562)

NÄR jag läser den sköna historien än
att Jesus till jorden kom ned,
att han var för de späda en herde och vän,
hur jag önskar, att jag varit med!

2 Att sin hand på mitt hufvud han ömt hade lagt,
att hans arm hade lindats kring mig,
att jag skådat hans blick, då om barnen han sagt:
"Låten barnen få komma till mig."

3 Men ännu till hans tron jag i bön kan få gå
och få del af hans kärlek så stor,
och om ifrigt jag söker att här honom nå,
skall jag se honom där, dit han for.

4 I det härliga land, där vår frälsare är,
som de trogna bereda han vill,
hvilka skaror af små skola möta oss där,
förty " dem hörer himmelen till."

5 Men de tusenden, som uppå villande stig
aldrig hört om sitt himmelska hem,
o jag önskar, de visste, att Jesus hos sig
har ett rum, som står öppet för dem.

112

(563)

HERRE, lär mig dag för dag
lyda gladt din kärleks lag!
Ljuft det är att älska dig,
du som först har älskat mig.

2 Med ett barnahjärtas lit
må jag verka med all flit,
alltid villigt följa dig,
du som först har älskat mig.

3 Lär mig känna dina råd,
hämta styrka af din nåd,
lära kärleken af dig,
du som först har älskat mig!

4 Kärlek är sin egen lön,
ständigt ny och ständigt skön
är den fröjd jag har i dig,
du som först har älskat mig.

5 Må jag städse vittna här,
att jag kärlek till dig bär,
sjunga, tills jag skådar dig,
att du först har älskat mig.

113

(567)

ÖDMJUKT milde Jesus,
son af Herren Gud,
kärleksfulle Herre,
hör vårt böneljud!

2 Tillgif våra synder,
lös vår andes band,
krossa hvarje afgud
med din starka hand!

3 Gif oss helig frihet
med din kärleks lag,
till din ljusa himmel
oss, o Jesu, drag!

4 Led oss på vår vandring,
själf du vägen var
genom jordens mörker
till din dag så klar!

5 Ödmjukt milde Jesus,
son af Herren Gud,
kärleksfulle Herre,
hör vårt böneljud!

114

(573)

HERRE, som en herde led oss,
vi behöfva jämt ditt stöd,
på vår vandring var du med oss,
och din hjord, o Jesu, föd!
Gode herde!
Du har köpt oss med din död.

2 Du har lofvat att ej krossa
syndens träl, som ångrar sig,
du i nåd vill oss förlossa,
nåd och frihet finns hos dig.
Gode herde!
Led oss du på ljusets stig!

3 Tidigt lär oss dig att söka,
tidigt höja bönens ljud,
och vår kärlek till dig öka,
du vår frälsare och Gud!
Gode herde!
Kärlek var och blir ditt bud.

115 (577)

I VÅR Faders vingård finnes
dagligt arbete att få,
spridda skärfvars skörd ock vinnes
af de unga och de små;
minsta kärfve
fyller alltid någon vrå.

2 Må på Herrens verk vi akta,
innan dagen tager slut,
ej ett ringa värf förakta,
bedja, vaka hvar minut,
samla gerna
hjärtlig offergärds tribut.

3 Ej för självisk glans och ära,
ej för värdelösa ting,
men att himlens budskap bära
öfver hela jordens ring,
föra budet
om vår Jesu ankomst kring.

4 Upp att detta verk fullborda,
tills vår tunga blifver kall,
eller ock, tills Herrens smorda
skådat syndens nederfall,
och Guds skara
hemmet ändtligt hinna skall.

5 Må vi trogna då förblifva
i ditt verk på lifvets stig
och för evigt, evigt gifva
pris och ära, Gud, åt dig.
Halleluja
sjunga vi evinnerlig.

116 För kyrkomedlemmar. (582)

BÄR vittnesbörd om Jesus,
du korsets kämpahär!
Lyft högt hans segerfana,
hon får ej ryckas ner!
Från seger och till seger
sin här han leda skall,
tills fiendernas skara
han lagt till fotapall.

2 Bär vittnesbörd om Jesus!
Hör stridstrumpetens ljud,
bryt fram i stridens vimmel
i Herrens segerskrud!
Med manligt mod du stride
mot mörkrets hela här,
låt modet ständigt växa
ju större faran är.

3 Bär vittnesbörd om Jesus!
Var i hans styrka trygg,
din egen kraft skall svika,
på den ditt hopp ej bygg!
Drag på dig allt Guds harnesk,
och vaka jämt och bed,
när pliktens bud dig kallar,
gå oförfäradt med!

4 Bär vittnesbörd om Jesus!
Se striden är ej lång,
i morgon stridens buller
förbyts i segersång,
och lifvets krona räckes
åt den, som kämpat ut
af härlighetens konung
i tider utan slut.

117 (583)

VERKA, ty natten kommer,
verka i morgonstund,
verka, när daggen glittrar
ljuft öfver blommig lund,
verka i dagens ljusning,
verka, när solen ler,
verka, ty natten kommer,
då ingen verkar mer!

2 Verka, ty natten kommer,
verka vid middagstid,
använd de ljusa stunder,
snart kommer hvilans frid!
Använd hvar flyktig timme,
som än dig lifvet ger,
verka, ty natten kommer,
då ingen verkar mer!

3 Verka, ty natten kommer
snart med sin solnedgång,
medan än dagen glöder,
verka, den är ej lång!
Verka, tills sista strålen
lyser från himlen ner,
verka, ty natten kommer,
då ingen verkar mer.

118 För hemmissionen. (589)

HERRE, du som huldrik sänder
nådens flöden, att de må
vattna alla jordens länder,
låt dem äfven mig få nå,
mig också!

2 Värdes, Fader, mig ej glömma,
fast jag syndat mot dig så,
att du kunde mig fördöma,
låt ock mig benådning få,
mig också!

3 Jesu kär, gå ej förbi mig,
och min kärlek ej försmå,
med din nådesgunst stå bi mig,
kalla, Herre, mig också,
mig också!

4 Helge Ande, var mig nära,
syn af dig de blinda få,
vittnesbörd om Jesu ära,
låt din helga kraft mig nå,
mig också!

5 Har jag grymt dig kunnat såra,
synder kärlekslöst begå,
har jag låtit mig bedåra,
o förlåt och fräls mig då,
mig också!

6 Må Guds kärlek, alltid lika,
uti blodet ren mig två,
må Guds nåd den kärleksrika
stark och mäktig för mig stå,
mig också!

7 Glöm mig ej, låt nådens armar
till det vilsna barnet nå,
när du dig så huld förbarmar,
o, välsigna mig också,
mig också!

119

(593)

DET flyter ifrån korsets stam
en källa ren och klar
af blod ifrån Guds rena lamm,
som våra synder bar.

2 Se, röfvaren den källan fann
och dog med salig tröst,
och där får jag fast ond som han
förnimma nådens röst.

3 O dyra lamm, ditt rena blod
för evigt gälla skall
och gifva Kristi kyrka mod
och frälsning ifrån fall.

4 Allt från den stund jag skåda fick
den helga källans svall
jag till mitt sista ögonblick
din kärlek prisa skall.

5 Och sedan jag dig egna vill
en härligare sång,
när denna tunga död och still
i grafven göms en gång.

120 (597)

O JESU, kan en dödlig här
blygas för dig, o Herre kär?
Blygas för dig, som änglars pris
evigt tar mot i paradis.

2 Blygas för Jesus! Hällre må
natten hvar stjärnas ljus försmå.
Natt höljer själen, tills hans röst
fyller med morgonljus mitt bröst.

3 Blygas för Jesus! Nej, o nej,
om morgon blygs för solen ej.
Han gjuter glans af himmelskt ljus
ner öfver själens mörka hus.

4 Blygas för Jesus! Denne vän,
som för mig öppnat himmelen.
Nej, om jag blygs, det är min skam,
att jag ej aktar mer hans namn.

5 Blygas för Jesus! Korsets stam
blifve min ära, ej min skam,
och må min själ blott önska sig,
att icke Herren blygs för mig.

121

(602)

HVAR stund jag dig behöfver,
o Jesu kär,
ej finns en röst, som bättre
mig frid beskär.
Dig, Jesu, jag behöfver,
hvar stund jag dig behöfver,
välsigna mig, o Herre!
Till dig jag flyr.

2 Hvar stund jag dig behöfver,
var du mig när,
ty frestelserna vika,
hvarhälst du är.
Dig, Jesu, jag behöfver,
hvar stund jag dig behöfver,
välsigna mig, o Herre!
Till dig jag flyr.

3 Hvar stund jag dig behöfver
i lust och nöd,
ty utan dig är lifvet
för mig blott död.
Dig, Jesu, jag behöfver,
hvar stund jag dig behöfver,
välsigna mig, o Herre!
Till dig jag flyr!

4 Hvar stund jag dig behöfver,
lär mig din stig,
och dina rika löften
uppfyll på mig!
Dig, Jesu, jag behöfver,
hvar stund jag dig behöfver,
välsigna mig, o Herre!
Till dig jag flyr.

5 Hvar stund jag dig behöfver,
du Helige!
Gör mig till din för evigt,
o frälsare!
Dig, Jesu, jag behöfver,
hvar stund jag dig behöfver,
välsigna mig, o Herre!
Till dig jag flyr.

122

(606)

JUST som jag är, o Herre god,
tröstande på ditt dyra blod,
kommer jag här med himmelskt mod,
o du Guds lamm, till dig.

2 Just som jag är till dig jag går
med mina synder, mina sår,
från all min brist jag helas får,
o du Guds lamm, hos dig.

3 Just som jag är, fast sliten här
af svåra synder och begär,
faror och sorg och synd jag bär,
o du Guds lamm, till dig.

4 Just som jag är, fast, svag och arm
söker jag hälsa vid din barm,
får hvad jag mist i världens larm,
o du Guds lamm, hos dig.

5 Just som jag är du tar mig mot,
för all min brist jag finner bot,
om jag blott flyr till korsets fot,
o du Guds lamm, hos dig.

6 Just som jag är du har mig kär.
Ingenting skall mig hindra här,
snart jag för evigt hemma är,
o du Guds lamm, hos dig.

123

(613)

FRIDENS furste, styr min håg,
lugna hjärtats känslovåg,
bjud du tviflets mörker fly,
och låt fridens morgon gry!

2 Du har köpt mig med ditt blod,
visat mig, att Gud är god,
ostörd frid du bjuder mig
i föreningen med dig.

3 Må din vilja ske, ej min,
stig du i mitt hjärta in,
jaga tviflen från mitt bröst
med ditt ord, din ljufva röst!

4 Frälsare, jag dyrkar dig,
du är Gud och allt för mig,
låt till sist mig tjäna dig
uti fröjd evinnerlig!

124

(615)

O JESU, jag har lofvat
att städse tjäna dig.
Var du, min vän och Herre,
för evigt nära mig!
Jag skall ej frukta striden,
om dig hos mig jag har,
ej från det rätta villas,
om du är mitt försvar.

2 O låt mig städse känna
din närhet, världen är
med alla sina snaror
och frestelser mig när.
Omkring mig och inom mig
är fiendernas här,
men Jesu, kom du närmre,
och led du mitt begär!

3 O låt mig städse höra
din milda stämmas ljud,
som tystar lustans stormar
och egenviljans bud!
Styrk du mitt svaga hjärta
att göra allting väl,
lär mig på dig att lyssna,
som frälsa vill min själ!

4 O Jesu, du har lofvat
åt dem, som följa dig,
att de med dig få vandra
på härlighetens stig,
och, Jesu, jag har lofvat
att tjäna dig igen.
O, gif mig nåd att följa
dig, frälsare och vän!

5 Lär mig att städse vandra,
där du har före gått!
Mitt hopp att kunna följa
är i din styrka blott.
O, led mig, kalla, drag mig,
min frälsare och vän,
tills jag ditt anlet skådar
en gång i himmelen.

125 (623)

JAG är en främling här,
himlen mitt hem,
jorden en öken är,
himlen mitt hem.
nedtryckt af sorgens band,
flyr jag från mödans strand
till dig, mitt fosterland,
himlen, mitt hem.

2 Stormarne icke nå
himlen, mitt hem,
målet, dit jag vill gå,
himlen, mitt hem.
Här hör jag stormens svall,
tiden är mörk och kall,
men snart jag hinna skall
himlen, mitt hem.

3 Därför jag söker blott
himlen, mitt hem,
hvad än må bli min lott,
himlen, mitt hem.
Hän ifrån stoftets band
vinkar mig Herrens hand
hem till mitt fosterland,
himlen, mitt hem.

126 (630)

DU känner, Herre, hvad det sorgsna hjärta,
som söker dig, af kval och trötthet bär,
hvar dags bekymmer, morgondagens smärta,
vår bönesuck, vårt syndiga begär,
men på ditt ord vi lägga för din fot
vår börda ner, du tager den emot.

2 Du känner vårt förflutna, såg de arma
och vilsna vandrarna bland mörka snår,
den gode herden kom att sig förbarma
och visa vägen, som mot hemmet går,
han läkte såren, gjöt i kvalda bröst
nytt lif och hopp och evighetens tröst.

3 Du känner allt, som händer, all vår fruktan,
hvar frestelse och pliktens tunga val,
hvar själ har fått sin del utaf din tuktan,
af egna och af kära vänners kval,
och minnet talar vid vår vandrings slut
om längtan efter dem, som gått förut.

4 Du känner det, som hända skall, hvar ljusning,
som allt för snart af molnen skyms igen,
den sorg, som föds af vänskapsbandens tjusning,
när dödens bölja skiljer vän från vän.
O, allt för hoppet blefve mörkt och kallt,
om ej vi visste, att du känner allt.

5 Ej blott som allvis Gud du allting känner,
nej ock som mänska du vår svaghet bar,
på jorden här, den trognaste af vänner,
med oss du sorg och glädje delat har,
och jordens sorg och kärlek kallar du
att finna tröst och frid hos dig ännu.

6 Så komma vi, när mildt din stämma ljuder,
och lägga ner vår synd och sorg för dig,
du kraft och styrka åt den svage bjuder,
i helighetens skrud han kläder sig
och vandrar nöjd, tills dess han känna får,
som han är känd, i dina helga spår.

127

(632)

DIN vilja, Herre, ske,
hur mörkt det vara må.
Välj du, min frälsare,
den väg, som jag skall gå!
Om glädje eller ve
är bäst för mig, du vet,
ty båda leda de
mig till din salighet.

2 För svag jag är att gå
min egen viljas stig,
o, låt mig därför få
förlita mig på dig.
Fyll du min lefnadsstig
med glädje eller kval,
din vilja är min lag,
mitt bästa är ditt val.

3 Välj du min vänskapskrets,
min hälsa och min död,
styr mina öden du
i framgång eller nöd!
Låt mig ej välja själf,
ske blott som du befallt.
Var du mitt enda stöd,
min kunskap och mitt allt!

128

(633)

JAG beder dig ej, Herre, jämna ut
min lefnadsstig,
jag beder dig ej lätta en minut
dess tyngd för mig.

2 Jag beder ej, att rosor skola strös
inför min fot,
jag känner alltför väl, att svag och lös
är deras rot.

3 Blott om en sak jag beder, Herre kär:
Ledsaga mig
igenom svaghet, mörker och besvär
på ljusets stig!

4 Jag beder dig ej att på jorden här
full klarhet få,
en stråle blott, att jag mig hoppfullt lär
din väg att gå.

5 Jag beder dig ej att mitt kors förstå,
att se min stig,
men blott att vid din hand mot målet gå
och följa dig.

6 All jordisk fröjd förgår, och blott i dig
jag finner frid,
led mig, tills en gång klarhet omger mig
till evig tid!

129

(636)

HUR stark är ej grunden, I kristtrogna, gjord
för tron, som är byggd på hans heliga ord.
Hvad mer kan han säga än redan han sagt
till eder, som liten på frälsarens makt?

2 O var icke klentrogen! Si, jag är när,
jag är ju din Gud, jag din hjälpare är,
jag gifver dig styrka, min mäktiga arm
skall stödja din själ uti stridernas larm.

3 Och när genom mörker du kallas att gå,
skall sorgernas bölja ej öfver dig nå,
Jag vill vara med dig i mödornas dal,
välsigna och helga de djupaste kval.

4 När pröfningar bittra förmörka din stig,
min nåd skall förblifva tillräcklig för dig,
jag sänder dig lågan i kärlek så huld
att luttra din ande till renaste guld.

5 Den själ, som i Jesus har funnit sin frid,
jag aldrig skall svika i jordlifvets strid,
hur helvetets makt än må rasa, den skall
dock aldrig, nej aldrig, bereda hans fall.

130 (637)

KOMMEN, I sorgsna, hvar hälst I än dväljens,
böjen ert knä inför nådenes bord,
täljen de hjärtekval, hvaraf I kväljens,
himlen kan läka hvar sorg på vår jord.

2 Glädje för sargade, villade hjärtan
och för de ångrande frälsningens ord
bringar Hugsvalarens röst uti smärtan:
himlen kan läka hvar sorg på vår jord.

3 Här bjudes lifvets bröd, lefvande vatten
flyter från tronen i härlighet fram.
Kommen till festen, den eviga skatten:
himlen har bot för all sorg och all skam.

131 För hemmet. (638)

NÄR morgonljuset ifrån skyn
går upp i öster för min syn,
låt helighetens sol gå opp
med strålar utaf nåd och hopp,
allt syndens mörker från mig tag,
förvandla natten uti dag!

2 När jag till himlens konung bär
mitt morgonoffer och begär,
i sorg försänkt af skam och skuld,
din ljufva nåd, o Herre huld,
så stänk mig med ditt dyra blod
och var min medlare hos Gud!

3 Ack, hvarje dyrbar nådesdag
för med sig sorgens hårda slag,
till lifvets afton var mig när,
du som min vän och ledning är!
Lär mig att lyda dina bud
och efterfölja dig, o Gud!

4 När smärtan söndersliter mig,
mitt matta öga sluter sig,
och plågan ingen hvila ger,
till dig jag längtar blott och ber:
Du som kan läka själ och kropp,
skänk åt ditt barn nytt mod och hopp!

5 Om fattigdomens ok förtär
allt hopp om timlig lycka här,
och ingen vän på jorden mer
mitt hjärta tröst och ledning ger,
Du, Herre, dock kan stå mig bi,
ty du var fattig såsom vi.

6 Och om försynen strör åt mig
med rosor full min lefnadsstig,
så fräls från frestelsen min själ!
När det på jorden går mig väl,
fräls mig från syndiga begär,
och låt mig blifva, där du är.

7 När efter dagens mödor trött
jag slumrar på mitt läger sött,
det är min tröst, o Herre kär,
att du en evig kärlek är.
När morgonsolen åter ler,
till dig jag längtar mer och mer.

8 Och när mitt lif sin afton når
och jag för alltid hvila får,
sänk evighetens ljusning ned
och mig för dödens stund bered!
Då skall min ande höja sig
med bön och lofsång upp till dig.

132

(639)

I DITT namn, Herre, fram jag går
till allt hvad du åt mig bestämt,
till dig mitt hjärtas längtan står
i tanke, verk och ord alltjämt.

2 O låt mig städs din vishet se
och göra glad, hvad du befallt,
att blott din vilja, Gud, må ske
och du förklaras uti allt.

3 Dig vill jag dyrka som min Gud,
du, som min minsta tanke ser,
min lefnads verk jag på ditt bud
inför ditt altar lägger ner.

4 Låt mig ditt ok få taga på
och vaka, bedja hvar minut
och se med glädje upp ändå
till himlen, dit du gått förut.

5 För dig med glädje offrar jag,
hvad du i nåd har gifvit mig,
och vandrar glad till ditt behag
min väg till himmelen med dig.

133 (641)

NÄR skyn af nattens skuggor höljs,
jag flyr, o frälsare, till dig,
du som i mänsklig skepnad döljs
och smakat dödens ve för mig.

2 Dig skådar jag i hänryckt glöd,
när solen träder fram i glans,
du, som besegrat graf och död,
du, genom hvilken lifvet vanns.

3 Till dig i middagssolens brand
min själ sin jubelhyllning bär,
du, som på maktens högra hand
en konungarnas konung är.

4 När öfver jorden skymning går,
på dig och död min ande ser:
på död, hvars makt så snart mig når,
på dig, som då mig lifvet ger.

134

(642)

O MIN frälsare, blif när mig,
dagen snart har nått sitt slut!
Se, hur lifvets aftonskymning
släcker dagens lampa ut.

2 Tätare sig skuggan breder,
blekare blir himlens rand.
Hastigt dödens natt sig sänker.
Talar den om hvilans land?

3 Dyster synes dödens skymning,
hjärtat bäfvar i mitt bröst,
gif mig tro, som ser din klarhet,
tala, Herre, ord af tröst!

4 Låt mig blott din röst förnimma.
Söf du oron i min barm,
låt mig hvila i min svaghet
vid din allmakts starka hand!

5 Svag och rädd vid dödens möte,
litar jag, o Gud, på dig,
blif mig när i mörkrets timmar,
vaka, Herre, öfver mig!

6 O min frälsare, blif när mig,
lägg mitt hufvud vid ditt bröst,
tills på evighetens morgon
jag får väckas af din röst!

135

(643)

DU bönens ande, som är
de dinas beskydd och försvar,
allt lämnar jag tryggt åt dig här
i vaka och sömn i förvar.

2 Om du är min sköld och mitt ljus,
har natten ej mörker för mig,
och tiden, som flyktar så fort,
blott bringar mig närmare dig.

3 En mäktig försvarare har
jag osynlig hos mig allt fort,
orubblig i trohet han är,
allsmäktigt hans välde och stort.

4 Hans kärlek är stor som hans makt,
hans nåd hvarje morgon är ny,
och frälsningens murar han lagt
som värn, när till honom vi fly.

136 (644)

MIN aftonpsalm, o Gud, till dig
nu stige upp mot himlens höjd
O må din nåd få lära mig
att prisa dig med tacksam fröjd.

2 Hvar sorgfri dag, som går förbi,
och hvarje flyende minut,
de vittna, att du står mig bi
i nåd och makt till tidens slut.

3 Men ack, i syndfull tanklöshet
hur ofta jag din nåd försmått
och i en svart otacksamhet
från dina helga vägar gått.

4 Besegla du med Jesu blod
min frälsning, ty hans namn skall gå
som lösen för mig, Fader god,
när jag inför din dom skall stå.

5 Med hopp mitt öga sluter jag
i honom, när till ro jag går.
Uti ditt starka hägn mig tag,
tills jag med lofsång sluta får!

137

(649)

LÅT mig, Herre, blifva din
och för evigt din förbli,
skänk mig, Gud, ett ödmjukt sinn,
gör mig från all stolthet fri!

2 Ödmjukt må jag taga mot
allt hvad mig din anda ger,
du har talat, och jag tror,
fast jag ej din mening ser.

3 Som ett litet hjälplöst barn
hvilar vid sin moders bröst,
så jag barnsligt tillitsfullt
sätter till ditt ord min tröst.

4 Israel! I evighet
höj till Gud ditt böneljud!
Honom, som allt styr och vet,
tillbed som din Herre Gud!

138

(652)

MIN själ, din Jesus höra skall
vid nådens tron din bön,
så ödmjukt till hans fötter fall,
och lifvet blir din lön.

2 Med löfte om ditt välbehag
jag vågar nalkas dig,
hvar själ du kallar, tryckt och svag,
då kallar du ock mig.

3 Då under syndens ve och kval
jag mötes på min stig
af strid och faror utan tal,
jag söker ro hos dig.

4 Var du min sköld, min tillflykt var,
att, skyddad utaf dig,
jag säga må till mitt försvar,
att du har dött för mig.

5 O kärlek, under smärtans slag
du bar vårt kors, vår skam,
att fallna syndare som jag
må frälsas i ditt namn.

139 (653)

JAG älskar dig, o Gud, men ej
för lönen, som du ger,
ej häller för att utan dig
jag går i mörker ner.

2 Nej, därför blott, att du har sträckt
mot mig din hulda famn
och burit för mig korsets ve
och sorger utan namn.

3 Och kval och plågor utan tal
i ditt Gethsemane,
ja döden själf, och allt för mig,
som var din fiende.

4 O, hvarför, Jesu, skulle jag
ej älska dig igen
ej för att undfly afgrunds glöd
och vinna himmelen!

5 Ej för att skörda vinst däraf,
ej för att söka lön,
men såsom du har älskat mig
med kärlek evigt skön.

6 Så vill jag älska dig alltjämt
och höja lofsångs ljud,
emedan du förblir och är
min konung och min Gud.

140 (656)

FRUKTA ej, kristen,
vildaste bölja,
på natten, kristen,
dagen skall följa,
sträfva alltjämt att
framåt blott ila,
tills du hos Herren
evigt får hvila.

2 Kämpa, o kristen,
Jesus är när dig,
banan, o kristen,
hemåt blott bär dig.
Han, som gaf löftet,
aldrig oss sviker,
Han, som oss älskar,
ej från oss viker.

3 Höj blicken, kristen,
just som den släckes,
lyft hjärtat, kristen,
innan det bräckes!
Intet från Kristi
kärlek kan skilja
den, som har lärt sig
prisa hans vilja.

141

(657)

NÄR jag, o Gud, i allting ser
din stora nåds bevis,
min själ i hänryckt undran ger
dig tacksamt lof och pris.

2 O huru kallt syns ej hvart ord
för hjärtats tacksamhet,
men du, som ser i hjärtat in,
du mina känslor vet.

3 För gåfvor uti tusental
jag tack dig skyldig är,
ej minst för den förnöjsamhet,
som mig din nåd beskär.

4 Intill min lefnads sista stund
jag prisa skall dig än
och se'n i andra världars rymd
lofsjunga dig igen.

5 När nattens mörker aldrig mer
skall falla på min stig,
mitt hjärta skall i tacksamhet,
o Gud, tillbedja dig.

6 Och jublande skall sången bli
uti ditt paradis,
en evighet är mig ej nog
att egna dig mitt pris.

142 (658)

GUDS dolda kärlek, du hvars höjd
och djup ej någon pejlat har,
jag känner om ock svagt din fröjd,
min längtans låga brinner klar.
Min oro kan ej stilla sig,
förr än jag finner ro i dig.

2 Finns något uppå denna jord,
som dela vill min själ med dig,
o ryck det bort, att blott ditt ord
må i hvar handling leda mig.
Då skall min ande lösa sig
och finna ro och frid i dig.

3 O döda du mitt eget jag,
att uti dig mitt lif jag får,
min onda lusta från mig tag,
utplåna alla syndens spår.
Må intet här få locka mig
att söka något utom dig.

4 Drag hvarje stund från jordens fröjd
min själ, som väntar på ditt bud,
gör mig så helt i dig förnöjd,
att du blir mig mitt allt, o Gud.
Var med din kärleks röst mig när,
att du må bli min själs begär.

143

(660)

O ATT jag vore närmre Gud
med ren och himmelsk håg
och leddes af hans kärleks sken
på lifvets pilgrimståg.

2 Kom åter, helga dufva, kom,
och bär mig fridens bud,
jag hatar nu de synder, som
mig drefvo bort från Gud.

3 Den afgud, som jag älskar mest,
hvemhälst han vara må,
hjälp mig att rycka från din tron,
att dig jag dyrka må!

4 Så skall jag komma närmre Gud
med ren och himmelsk håg
och ledas af hans kärleks sken
på lifvets pilgrimståg.

144

(667)

MIN Gud och Fader, då jag går
bland lifvets vilda törnesnår,
så lär mig säga: Fader vår,
din vilja ske.

2 Min lott är tung och mörk min stig,
men lär, o gode Fader, mig
att sucka andaktsfullt till dig:
din vilja ske.

3 Då jag med sorg och saknad bär
till grafven, hvad mig kärast är,
så lär mig säga: Herre kär,
din vilja ske.

4 Och vill du rycka från mitt bröst,
hvad du förlänt, det är min tröst,
att till dig höja bönens röst:
din vilja ske.

5 O stärk min håg för hvarje dag
att lefva efter ditt behag,
allt närmre dig för hvarje dag:
din vilja ske.

6 Och när jag löst ur stoftets band
går hädan till ett bättre land,
jag lämnar mig uti din hand:
din vilja ske.

145

(670)

O FADER, hvad du än mig ger
af sorgens bittra rön,
till dig mitt öga hoppfullt ser,
tag mot mitt hjärtas bön.

2 Gif mig ett tacksamt hjärtas ro,
ett hjärta fritt från knot,
och lär mig att i barnatro
din nåd jag tager mot.

3 Medvetandet, att du är min,
må det få följa mig,
och må i dig jag somna in
vid slutad vandringsstig.

146

(672)

O DYRA band, som gör
oss Kristi enhet kär,
till himlen denna kärlek hör,
som oss förenar här.

2 Inför vår Fader kär
vi bära samfäldt fram
vårt hopp, vår fruktan, vårt begär,
vår sällhet och vår skam.

3 Gemensam är vår lott
af bördor och af kval,
gemensamt vi med tårar sått
i vedermödans dal.

4 När sist vi skiljas åt,
vår sorg ej hopplös är,
vi skiljas på vår vandringsstråt
att åter mötas där.

5 Från sorger, ve och strid
och synd vår själ blir fri,
fullkomlig kärlek, evig frid
skall där vår sällhet bli.

147 (673)

KOM, jag vill vederkvicka dig,
så ljöd min Jesu röst,
lägg trötta pilgrim, lägg till ro
ditt hufvud vid mitt bröst.
Jag kom till Jesus som jag var,
trött, dyster och förbi,
jag fann hos honom lugn och ro,
från sorg han gjort mig fri.

2 Kom, och jag fritt vill gifva dig,
så ljöd min Jesu röst,
det lifvets vatten, som med ens
kan släcka all din törst.

Jag kom till Jesus, och jag drack
ur lifvets klara flod.
Min törst blef stillad, och min själ
pånyttfödd åter stod.

3 Jag är den mörka världens ljus,
så ljöd min Jesu röst,
se blott på mig, och morgonen
skall gry med ljus och tröst.
Jag såg på Jesus, och mitt ljus
jag uti honom fått,
och i hans ljus jag vandra skall,
tills resans mål jag nått.

148

(674)

FRID, ostörd frid i denna syndens värld?
I Jesu blod blir denna frid beskärd.

2 Frid, ostörd frid, när plikten syns mig svår?
Frid vinner den i Herrens fotspår går.

3 Frid, ostörd frid, i lifvets kval och sorg?
Vid Jesu bröst jag finna skall min borg.

4 Frid, ostörd frid, när kära fjärran gå?
I Jesu vård vi allting lämna få.

5 Frid, ostörd frid, när mörk vår framtid är?
Jesus vi känna, han oss vägen lär.

6 Frid, ostörd frid, när döden oss omger?
Jesus har brutit dödens makter ner.

7 Snart skall den sluta, jordens bittra strid,
Jesus skall kalla oss till evig frid.

149

(675)

FÖR evigt hos min Gud.
Amen! Det skall så ske.
Till mig det ordet för det bud:
lif och uppståndelse.

2 På dödlighetens stig
och fjärran från hans famn
hvar afton dock jag finner mig
en dagsled närmre hamn.

3 Min faders hus i skyn,
mitt rätta hem, hur huld
en skymt sig visar för min syn
af dina portars guld.

4 O, då min ande trår
att nå min längtans hem,
som helgonskaran ärfva får,
ett nytt Jerusalem.

5 Då känner jag, att han
mig icke öfverger,
som är mig när och hjälpa kan,
fast jag ej honom ser.

6 Och när jag målet når,
och töcknen skingra sig,
igenom död till lif jag går
till fröjd evinnerlig.

150

(677)

JU klarare den trötte ser
från öfvervunna mödors höjd

sitt fjärran hem, det sänker ner
uti hans hjärta nytänd fröjd.

2 Så ock, när kristen pilgrim ser
i tron sin Faders hem i skyn,
hans svaga hjärta åter får
ny kraft vid denna sköna syn.

3 Han glömmer glad vid tanken på
sitt himlaarf de sorgens år
som flytt och de som återstå,
och trygg mot målet fram han går.

4 O Jesu, dig vi hoppas på,
led du oss, Herre, hem till dig!
Du mer än rikt skall löna då
de största mödor på vår stig.

151

(679)

JAG vet ett härligt land,
dit jordens ve ej når,
där aldrig sorgens brand
skall kalla fram vår tår,
där tro och hopp skall stå
i segerkrona krönt,
och evigt ljus därpå
skall skimra himmelskt skönt.

2 Ett fridens land det är,
en änglars tillflyktsort,
och sånger klinga där
inom dess helga port.
Inför dess tron så skön
mång' tusen helgons här
med lof och pris och bön
åt Gud sitt offer bär.

3 Hvad fröjd jag njuta får:
att se Guds offerlamm
och räkna hvarje sår,
han fick på korsets stam,
att lofva honom för
hvar seger, som han vann,
med sång, som aldrig dör,
ty stor och god är han.

4 Sen upp, Guds helige,
och frukten ej att gå
den stig af kamp och ve,
Guds son har gått uppå.
Än blott en liten tid
af kärlek utan knot,
och sen hans himmels frid
skall stråla eder mot.

152 Offerpsalm. (473)

ALL ära vare din, o Gud,
allt lofvar dig med fröjdeljud,
ditt folk med hela himlens här,
Treenige, dig offer bär!

3)